FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 540· CENA 75,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

PREKO NIŠANA

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★DOK HOLIDEJ★

540

Frenk Larami

PREKO NIŠANA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Dok Holidej
Broj 540

Direktor
Vladimir Novaković

Odgovorni urednik
M.A.P.

Naslov originala
Frank Laramy
OVER THE BARREL

Štampa: 22. V 2019.
Tržište: 31. V 2019.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)
Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.
Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd
Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: M.A.P.
Naslov originala: Frank Laramy – OVER THE BARREL
Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP
Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

– Gospođo?

Začuvši glas iza leđa, žena zastade i prestade da se češlja. Zatim se lagano okrenula i njena duga crna kosa kliznula je na glatka ramena i pune, jedre grudi koje su se od tog iznenadnog pokreta jedva primetno zatresle. I jednom trenutku u njenim tamnim očima bljesnula je iskra straha, a odmah zatim zamenila ju je radoznalost.

Naime, pred njom je, uspravljen u sedlu i elegantan kao i uvek, sedeo Dok Holidej koji je i sam bio iznenađen izgledom osobe koju je ugledao.

– Nisam imao nameru da vas uplašim – dobacio je odmereno. – Dojahao sam preko otvorene prerije, pa sam verovao da ste me videli.

Svesna svoje lepote, mlada žena se još jednom pogledala u ogledalo, a zatim spustila pribor na ogradu verande.

– Da li se uvek ovako prikradate ženama, stranče? – upitala je, a u njenom glasu osetio se prizvuk pritajenog zadovoljstva. Dok je govorila, lagano se poigravala gornjim dugmetom na bluzi i na kraju ga ostavila nezakopčanog.

– Došao sam da napojim konje, gospođo – kazao je Dok i okrenuo se oko sebe kao da nešto traži.

– Ne znam, gospodine – odvratila je otegnuto, polako se povlačeći prema ulazu u kuću. Prateći je pogledom, Holidej je ugledao pušku naslonjenu na unutrašnju stranu zida, tik pored dovratka. – Može biti da ste vi od onih ljudi koji se nameću i misle da imaju pravo na sve. Samo da znate da se ja ne dam prevariti.

Dok je duboko uzdahnuo i uzeo vođice zakačene na jabuku sedla.

– Jučerašnja peščana oluja uhvatila me je na otvorenom prostoru tako da sam izgubio put – pokušao je da objasni. – Bio bih vam zahvalan ako biste mi pomogli i pokazali pravac za Timber Lejks.

Istog trenutka začuo je topot kopita konja koji je dolazio niz padinu. Mlada žena se neprimetno trgla, a njene pune rumene usne su se prkosno stisnule. Pružila je ruku, zgrabila pušku koja je stajala uz dovratak i uperila je u Holideja.

Naravno, ovaj se nije uzbudio.

– Nema potrebe da uzimate oružje, gospođo – kazao je što je mogao

mirnije. – Upravo sam vam rekao da nameravam da...

Međutim, ona je samo čvršće stisnula pušku i povikala:

– Majk, gde si? Dođi brzo, molim te!

Topot kopita postao je glasniji i odmah zatim iza kuće se pojavio jahač sa puškom u ruci. Bio je to čovek srednjih godina koji mu se odmah učinio poznat. Onda se malo zamislio i veoma brzo se setio: Majk Romer!

Čim ga je ugledala, žena je zadovoljno klimnula glavom.

– Majk, ovaj čovek mi se privukao i jasno dao do znanja kakve su mu namere. Iako sam tražila, nije hteo da se udalji.

I baš kada je Dok hteo da interveniše zbog ženine laži, lice konjanika se razvuklo u osmeh.

– Gle, gle, neka me vrag nosi! Koga to vidim? Dok Holidej?! Šta ti radiš u ovom kraju, drugar? Poslednji put kada sam čuo za tebe bio si u Venturi, a mislio sam da ćeš nastaviti dalje na zapad.

– Zdravo, Romere – odvratio je Holidej u istom tonu, pa je mlada žena iznenađeno podigla obrve.

– Ti ga poznaješ? – zapitala je začuđeno Romera.

– Naravno da ga poznajem, Peni – dobacio je prilazeći. – Znam ga kao dobrog druga i lafa. Mislim da nije od onih koji će sramežljivo okrenuti glavu kada mu neka žena ponudi svoje draži, ali nije ni od onih koji će nekoga napastvovati – dodao je Romer koga je, čini se, zabavljalo ženino negodovanje.

– Majk – pokušala je ona ponovo – kazala sam ti da mi se privukao i da je...

– Nema značaja, Peni – prekinuo je odlučno. – Izgleda da nisi slušala šta ti govorim, a lično nemam vremena da slušam prepričavanje tvoje uobrazilje... Moram da idem u grad...

– Opet? – uzviknula je Peni ljutito.

– Zar ćeš me opet ostaviti samu?

Čovek slegnu ramenima.

– Nemam nameru da menjam svoj način života samo zato što si ti došla ovamo, Peni. Na ranču ima svega što ti je potrebno, pa prema tome nema razloga da vrištiš na mene – kazao je i okrenuo konja prema Doku. – Pretpostavljam da si pošao u grad, je li tako? Ne vidim da bi ti u ovom trenutku odgovarao moj ranč.

Holidej je s prezirom odmerio mladu ženu i ćutke se okrenuo. Ljuta, ona se namrštila i krenula prema Romeru.

– Prokletniče, zar ti da mi određuješ kako ću da se ponašam...

– Čekaj, Peni – zaustavio je Romer odlučno. – Ne zaboravi da sam ti u ovom trenutku ja jedini prijatelj u kraju! Činjenica je da sam zbog tebe stavio glavu u torbu, a da za uzvrat nisam dobio ništa. Bar za sada – dodao je požudno odmeravajući njeno raskošno telo.

Peni nešto nerazumljivo promrmlja i dodade – Nećeš ništa ni dobiti, vrag te odneo. Nisam ja jedna od onih tvo-

jih salunskih... Ako si i jednog trenutka pomislio da ću ja...

– Nemam nameru da o tebi bilo šta razmišljam, Peni. Ovo do sada bilo je i suviše. Poneo sam se kako treba, a ti odluči šta ćeš dalje. Neću se u to mešati pošto mi je sasvim svejedno! – dobacio je Romer i poterao konja.

Holidej se lagano naklonio u znak pozdrava i bez reči pošao za svojim prijateljem.

No, Peni nije mirno primila Romerove reči. Naime, mlada žena je planula divljim gnevom i sasula bujicu pogrda koje su ipak naterale Romera da se zaustavi. Zatim se okrenuo prema njoj, izvadio nešto iz džepa i nekoliko puta ga izvagao u zatvorenoj šaci.

– Evo, drži – povikao je i bacio joj komad zlatnog novca.

Ona ga je ćutke uhvatila u letu i žurno prišla ogradi trema. No, pre nego što je uspela bilo šta da kaže, Majk Romer je dobacio – Moram da pođem, devojko. Vratiću se pre sumraka i doneću ti nešto lepo. Važi?

Ne čekajući odgovor, on se okrete i požuri uz nerazgovetno mrmljanje.

– Holideje, nemoj nikada biti toliko lud da neku ženu dovedeš kući. Ja sam bio usamljen i pomislio sam da bi mi bilo bolje ako bih imao društvo. Ali, neka me vrag nosi ako nisam napravio najveću grešku u životu.

Prošavši krivinu, Romer se uputio niz kosinu ka jednom malom potoku. Holidej je ćutke pošao za njim prisećajući se kako se upoznao sa čovekom koji je sada jahao ispred njega. U vreme njihovog susreta, Romer je bio kopač zlata. Holidej je sasvim slučajno naišao na njegov logor u kritičnom trenutku dok ga je grupa napadača držala u opsadi. Tom prilikom Romer je bio ranjen i njegov tragičan kraj bio je samo pitanje trenutka. Holidej je pogodio dvojicu, a trojicu preostalih lupeža naterao u bekstvo. Pošto je ranjeniku pružio prvu pomoć, Dok ga je stavio na konja i posle napornog puta dugog četrdeset milja uspeo da ga dovede do lekara u Vendoveru.

– Šta radiš u ovom kraju, Holideje? – upitao ga je Romer prenuvši ga iz misli. – Koliko znam, bio si u Venturi. Čuo sam da si tamo došao u sukob sa braćom Zalman?

– To su samo govorkanja – odvratio je Dok. – A šta je sa tobom?

– Pa, konačno sam se obogatio, prijatelju, obogatio u pravom smislu te reči. Videćeš. Ako ti nešto treba, samo reci. Čim stignemo u grad otići ćemo u banku i vratiću ti sve što ti dugujem. Sto mu gromova, vukao si me na leđima nekoliko nedelja, brinuo se o svemu, plaćao...

– Samo dve nedelje – ispravio ga je Holidej mirno.

– Ali dve najvažnije nedelje u mom životu! Hm, vreme provedeno sa tobom bilo mi je od neprocenjive koristi. Video sam kako postavljaš i rešavaš stvari i mogu da kažem da sam mnogo naučio. I iz ranijeg iskustva sam znao da upadanje u glupe kon-

flikte samo može da mi šteti. Pored tebe sam shvatio na koji način da ih izbegnem, ali i kako da pustim druge da prave greške i posle ih vešto iskoristim. Dakle, hoću da ti kažem da je poznanstvo sa tobom imalo uticaja na moj kasniji život.

Holidej nije bio naročuto zainteresovan za priču, pa je pomalo odsutno klimnuo glavom. Bio je umoran od puta i željan dobre hrane i pića. Osim toga, nadao se da će u gradu naći dovoljno onih koji vole da isprobaju sreću na kartama. Mada je imao dovoljno novca, mala dobit na pokeru dobro bi mu došla. Osim toga, želeo je da upozna grad, nove predele i ljude što je i bio smisao njegovog načina života. Romerovi doživljaji nisu ga mnogo ineresovali, ali je bio zadovoljan što je u toku puta saznao još nešto o mladoj ženi koju su ostavili na ranču. Naime, bilo je evidentno da je njegov poznanik odnekud došao do veće svote novca i da se Peni zbog toga vezala za njega.

Neko vreme jahali su ćutke, svaki sa svojim mislima.

U jednom trenutku, Holidej je pogledao preko ravne prerije i u daljini, u treperavoj izmaglici letnjeg dana, ugledao nejasne obrise grada.

– Da li je ono Timber Lejks? – upitao je Romera.

– Jeste, Dok. To je konačni cilj tvoga putovanja?

– Da.

– Imaš li neki poseban razlog što si došao ovamo? – zapitao je Majk.

Džordžijanac neodređeno slegnu ramenima.

– Ništa specijalno. Čuo sam da je oblast bogata, da se grad razvija i da ima dosta novca u opticaju. A to je upravo ono što mi treba. U gradu koji cveta za mene nema problema.

Romer se osmehnuo otkrivši krupne i nepravilne ali potpuno zdrave zube.

– Pa, dosta dobro si obavešten, grad je zaista u usponu. Ali čini mi se da me nisi dobro čuo ili me nisi dobro razumeo. Ja sam pun dolara, drugar. Imam love dovoljno za obojicu. Zašto da se mučiš?

– Ja idem svojim putem i živim svojim životom – rekao mu je Dok. – Uostalom, i sam znaš da je to moj princip.

– Znam, znam, sve mi je to poznato. No, ja ti nisam ni predlagao da primiš od mene bilo kakvu milostinju, Dok. Čuj, šta ima normalnije od toga da čoveku koji ti je dužnik pružiš mogućnost da ti vrati za sve što si mu učinio? Jer da nije bilo tebe, ja bih odavno bio mrtav.

Holidej je samo slegnuo ramenima. Romer je zaista bio u škripcu iz koga se verovatno ne bi izvukao, ali on nije smatrao da mu za pruženu pomoć treba uzvratiti. No bez obzira na to, Romerov gest mu se dopao.

– Pa, dobro – odvratio je posle kraćeg ćutanja. – Nemam ništa protiv da mi nadoknadiš troškove za one dve

nedelje u Vendoveru. Ne kažem da mi taj novac sada ne bi dobro došao...

– Daću ti to i još mnogo više, Dok, videćeš. Možda ću ugrabiti povoljan trenutak i razgovarati sa Peni o tome da te izvesno vreme zadržimo kao gosta.

– Ne, hvala ti, to zaista ne bih prihvatio.

– Zbog Peni? – zapitao je Romer.

– Ma ne brini, kada je malo bolje upoznaš, dopašće ti se, siguran sam. Malo je žustra i ponaša se plahovito, ali dobro zna gde je granica.

Holidej nije odgovarao ne želeći da zateže situaciju. No, dobro je znao da nikada neće prihvatiti Romerov predlog.

Jahali su umerenim kasom preko ravnę prerije i posle nekog vremena ujahali u grad. Čim su prošli kroz glavnu ulici Dok je shvatio da je Timber Lejks veći nego što je očekivao. Zaustavili su konje pred salunom, a onda se Romer uputio u banku.

– Sačekaj me unutra i popi neko piće, Dok. Brzo se vraćam!

Holidej je nekoliko trenutaka stajao na tremu, a onda se okrenuo i ušao u ne previše veliku prostoriju zasićenu mirisom duvana i akohola. Laganim korakom je stigao do šanka i naslonio se na glatku, iznenađujuće čistu površinu.

Ispod oka je kratko odmerio goste konstatujući da među njima ima „finih" građana, nekoliko stočara i kauboja, putnika u prolazu, skitnica i protuva raznih vrsta. Barmen ga je ćutke poslužio, hitro zgrabio novac i stavio flašu sa brendijem na tezgu ukoliko bude želeo da se posluži sam.

Prošlo je svega nekoliko minuta i u salun je ušao Romer koji je namerno zastao na ulazu i značajno pogledao ljude oko sebe. Ugledavši posetioca, prisutni su ga pozdravili veselim poklicima i glasnim uzvicima odobravanja.

Odjednom su se odnekuda pojavile i dve salunske zabavljačice i uhvativši pod ruku Majka koji je bio u centru pažnje, uputile se sa njim prema Holideju. Romer je devojke predstavio kao Beti i Mariju. Mlađa i lepša Beti koja je bila jako našminkana i izazovnije obučena, odmah je stala pored Holideja dajući tako do znanja koga je odabrala. Njena prijateljica koja je zainteresovano pogledala Doka, brzo se okrenula prema Romeru i poklonila mu najljubazniji osmeh. Videvši da je privlačni tamnokosi stranac potpuno hladan, Beti se okrenula Romeru.

Neko vreme Majk je uživao u osmesima i pažnji obeju žena, a onda im je, sav zadovoljan, uz nežan šapat tutnuo u ruke po nekoliko novčanica.

Čim su se devojke udaljile, iz džepa je izvadio debeo svežanj, stavio ga na šank i počeo da broji.

– Dok, ovo ti je za ono putovanje do Vendovera... Ovo je za ono što si platio lekara i sve usluge, a ovo je za hranu i piće i sve što si kupovao.

Dok je osmotrio pozamašnu gomilu novčanica na šanku i zaključio da je Romer bio krajnje izdašan. Zato je gotovo polovinu novca gurnuo u stranu i rekao – Moraš znati da Dok Holidej ne prodaje svoje usluge, Majk. I zato ću ti uzeti samo ono što sam stvarno potrošio na lekara, hranu i piće. Hm, izgleda da si naišao na rudnik zlata – dobacio je stavljajući novac u džep.

Romer ga je pogledao pravo u oči i ne trepnuvši, odvratio – Desilo se nešto gotovo neverovatno; nije zlatan raudnik, ali kao da jeste. Naime, poterao sam neka goveda do oblasti Rilang i tamo naišao na jedan grad u kome jako dugo nisu videli meso. Zaradio sam toliko da će mi biti dovoljno za ceo život.

– Ako budeš trošio kao sad, Romere, onda ćeš morati da sagradiš kovnicu novca – upozorio ga je Dok.

No, on je samo zabacio glavu i glasno se nasmejo. Zatim je uhvatio Marijin pogled, stavio na šank ispred Holideja pregršt dolara i nagnuvši se prema njemu, šapnuo – Idem da završim nešto važno, Dok. Ako hoćeš, mogu srediti da nam se Beti pridruži gore u sobi. Mogli bismo popiti neko piće dok se bolje ne upoznate, a onda... onda bi mogao da se zabavljaš sa devojkom ako želiš – dobacio je, munuo Holideja u rebra i pljesnuo se rukom po nabreklom džepu. – Nema potrebe da brineš o troškovima, prijatelju. To prepusti meni. Uostalom, devojkama je neophodna neka sitna pažnja da bi se sasvim odobrovoljile. Dakle, platiću sve što poželiš.

Holidej je klimnuo glavom i mirno odvratio.

– Hm, već sam dugo u sedlu, a poslednja tri dana nisam pojeo nijedan čestiti obrok, Romere. Ti radi šta god želiš, a ja ću sesti da se malo odmorim.

– Kako hoćeš, drugar – odvratio je ovaj i krišom pogledao prema stepenicana koje su vodile na sprat. Videćemo se kasnije.

Holidej mu nije odgovorio. No, čim se Majk udaljio, ispio je još jedno piće i tiho dobacio barmenu – Ako me Romer bude tražio, kažite da sam uzeo sobu u pansionu, ili da jedem u restoranu. Recite mu da ne briše za mene i da ćemo se videti kada sledeći put dođe u grad.

Čovek za šankom glimnu glavom.

– Onda će to biti sutra popodne... – promrmljao je. – Majk sada svakog dana dolazi u grad. Svrbe ga dlanovi pa ih češe trošeći novac u većim količinama.

Holideja nisu interesovale pojedinosti o Romerovom životu. Kada se umije, presvuče i dobro najede, verovatno će biti zainteresovan za neku drugu aktivnost. Uostalom, ko zna? Možda će ipak rešiti da ode iz grada ili nešto treće...

Baš u trenutku kada se Dok odvojio od šanka u nameri da pođe, leptir

vrata su se otvorila i on je mahinalno pogledao u tom pravcu.

Prvo je ugledao visokog, po izgledu i držanju dobrostojećeg čoveka u tamnom odelu koji je ušao laganim, pomalo tromim korakom. Odmah iza njega išao je ogroman, visok snagator sa licem izbrazdanim ožiljcima i čudno razmaknutim očima neobičnog pogleda.

U stvari, njegovu pažnju privukao je treći posetilac koji je čvrstim korakom ušao za ovom dvojicom. Bio je nešto niži rastom, oštrih crta lica, kukastog nosa, sitnih zlih očiju i tankih, sumorno stisnutih usana.

Njegovi pratioci zaustavili su se na ulazu i pogledom obuhvatili celu prostoriju. Bilo je očigledno da ih ništa nije zainteresovalo, pa su lagano krenuli prema šanku ne obazirući se na gužvu oko sebe. A onda je jedan nešto tiho promrmljao i sva trojica su kao po komandi, zastala u mestu. Dok je video kako je onaj sa kukastim nosom pokazao prema stepenicama kojima se, idući na sastanak sa Marijom, upravo penjao Majk Romer.

Omaleni je ponovo nešto rekao i onaj visoki se namrštio, brzo mu odvratio nekoliko reči na šta je ovaj potvrdno klimnuo glavom. Čovek u crnom odelu se tada izmakao udesno, neprestano pomno posmatrajući sve oko sebe. Onaj drugi nalik na planinu, pomerio se u drugu stranu ostavljajući trećem partneru, onom sa kukastim nosom, „otvoreno" mesto za prolaz. Smrknutog lica i nabranih obrva, ovaj je krenuo napred, pogleda uperenog u Majka Romera.

Tada je čovek u crnom odelu progovorio kao da se obraća svim prisutnima, tek neznatno povisivši ton – Ljudi, želim da svi ostanete na svojim mestima i nastavite da pijete. Moj prijatelj je maločas otkrio nešto što ga je uzrujalo, a on nije od onih ljudi koji umeju da kontrolišu svoja osećanja. Zato vas molim da gledate svoja posla i ne mešate se u ono što će se dogoditi.

Gomila se nervozno uskomešala, a zatim je u odaji zavladala tišina. Dok Holidej se zaustavio pored jedne grupe građana i kada je čovek u tamnom odelu završio rečenicu, jedan od ljudi je prošaputao – To je Vesli Parks. S njim je i Abner Louman.

Parks! Doku je ime bilo poznato, mada tog čoveka nikada nije video. Pričalo se da je izuzetno brz na revolveru, ali da nije pravi revolveraš koji iznajmljuje svoje usluge jer ima neka svoja pravila kojih se strogo pridržava. Čuo je takođe i za Abnera Loumana koji je stekao priličan ugled onog trenutka kada se hrabro suprotstavio bandi Kodija Elkhorna. Iako je pobedio u poštenom obračunu, „zaradio" je tri kuršuma koji su dovoljno govorili o njegovoj hrabrosti. Preživeo je zadobijene rane nasuprot petorici protivnika koji su ostali da leže na ulici što mu je donelo priličnu reputaciju koja ga je posle

toga vodila iz obračuna u obračun, iz nevolje u nevolju.

– U čemu je stvar? – obratio se barmen posetiocima. – Gospodine Parkse, Timber je miran grad u kome žive časni i pošteni ljudi. Dajem vam časnu reč da ste ovde dobrodošli.

– Zahvalan sam vam na ljubaznoj podršci – odvratio je Parks jedva primetno klimnuvši glavom. – Ali ovaj moj prijatelj – dodao je pokazavši na niskog čoveka – ima silnih problema koje mu je napravio onaj što upravo stoji na stepenicama. Vidite, mister Ganer tvrdi da je taj vaš sugrađanin ubio i opljačkao njegovog oca. Ja ne znam da li je to istina ili nije, ali mislim da je najbolje da stvar istražimo do kraja. Dakle, neka se niko ne meša jer tako nijedan čovek, osim optuženog i tužioca, neće doći u opasnost da bude povređen.

Barmen je očajnički pogledao niz šank. Ono što je video izmamilo mu je uzdah olakšanja pošto niko u salunu nije pokazivao ni najmanju želju da protivreči Vesliju Parksu.

Bart Ganer je istupio na sredinu odaje, dok se Majk Romer zaustavio na stepenicama i pogledao ga preko ramena. Iskusno Holidejevo oko uhvatilo je u njegovom pogledu izraz straha, izdajničkog straha koji je otkrivao da je kriv i sprečio Holideja da se odmah umeša.

– Hej, Romere, siđi ovamo! – povikao je Ganer. – Naravno, ni ne pomišljaj na beg, a kamoli na revolver. Rekao sam sam sebi da moram razjasniti još nekoliko stvarčica pre nego što te ubijem.

Lica sjajnog od znoja, Majk Romer je nespokojno progutao vazduh i krišom bacio pogled prema Holideju. No, dok je ostao da stoji ležerno naslonjen na stub pored šanka, nijednog trenutka ne pokazujući da želi da odgovori njegovoj nemoj molbi.

Pošto Romer ničim nije nagovestio da će poslušati Ganera, mali revolveraš je režeći dobacio – Romere, ti si radio za mog oca, zar ne? Sačekao si da sakupi stoku, a onda si mu pomogao da je otera do granice i tamo proda. To je za starog bila velika usluga, jer nije mogao sve da uradi sam. A ti si onda došao na suludu ideju da ga pokradeš. Zato si ga iznenada napao, ubio i opljačkao.

Majk Romer je očajnički odmahnuo glavom.

– To nije istina.

– Majka mi je sve ispričala, mister – nastavio je žustro. – Od prvog trenutka je posumnjala na tebe, Romeru, ali nije htela da te optuži dok ne bude sigurna. Proverila je tvoje kretanje i utvrdila da si ti jedini putovao sa ocem posle prodaje, a saznala je da je stoka prodata po prilično dobroj ceni. Dakle, sve je bilo dobro, samo što se otac posle svega nije vratio kuči. Kada su ga susedi najzad našli, oko tela su pronašli tragove koji su svedočili da je sa njim putovao samo

jedan čovek. Dakle, sve je jasno, Romere! Optužujem te za ubistvo oca!

– Ali to nije tačno! – zavapio je optuženi.

– Dokaži! – prasnuo je Ganer.

Romer je sa neskrivenom nadom pogledao prema Holideju kao da od njega očekuje neku pomoć.

– To je prava izmišljotina, kunem se! Tačno je da sam bio sa tvojim ocem, ali sam po završetku posla isplaćen. Posle toga sam otišao svojim putem i zaista ne znam šta se desilo. Kada sam se rastao sa starim Ganerom još je bio živ.

Vesli Parks je prišao Ganeru s leđa i dodirnuo ga rukom po ramenu.

– Jesu li to svi dokazi koje imaš, Barte? – upitao je.

– Da, ali i to je dosta, zar ne?

Parks je sumnjičavo odmhnuo glavom.

– Ne znam. Može biti da Romer govori istinu. Možda je po završetku posla zaista pošao svojim putem...

– On je ubio moga oca, opljačkao ga i ispario sa mesta zločina kao i svaka kukavička hulja! Nikada u životu nisam bio siguran u nešto kao u ovu stvar! Pogledaj ga samo kako izgleda. Kolena mu se tresu kao kod nekog dečkića...

Parks je pogledao Romera i osmehnuo se.

– Da, da... slažem se da izgleda jako nespokojan i uznemiren, Barte. Ali to može biti i zbog toga što nije naučio da bude optužen za zločin koji mu ti pripisuješ – dobacio je, odmaknuo se od Ganera i prividno nezainteresovano dodao – Mister Romere, mislim da bi bilo najbolje da siđete dole, pa da o svemu razgovaramo kao normalni, odrasli ljudi. Možda kod sebe imate nešto što bi moglo biti dokaz da je moj prijatelj u pravu. Ako bude tako, moj prijatelj će vas ubiti i ovaj neprijatan događaj će biti okončan na opšte zadovoljstvo.

Romer je ponovo odmahnuo glavom očajničkim pogledom odmeravajući ljude oko sebe. Bio je bled, a ruke su mu se vidljivo tresle.

– Ovo je nesporazum, jer ja nemam ništa protiv vas, verujte mi. Apsolutno ništa – dodao je i krenuo rukom ka zadnjem džepu.

Istog trena Ganer se primetno ispravio što je trebalo da izrazi njegovu spremnost da se suoči sa svakim Romerovim potezom. Još uvek stojeći na istom mestu, Holidej je zadržao pogled na Majkvoj ruci dok je Vesli Parks vrebao kao mačak spreman na skok.

– Mister Romere, nemojte dirati ništa u džepu i ne pokušavajte da podignete revolver.

Vidno uplašen, Majk Romer je počeo da se osvrće oko sebe. Onda je još jednom osmotrio ljude koji su ga nemo pratili i iznenada jurnuo ka vrhu stepenica.

Istoga trena u ruci Veslija Parksa stvorio se revolver. Iako je munjevito povukao, ostao je tih. Pucanj je došao

iz revolvera Barta Ganera koji je potegao odmah za njim. Snažan prasak resko se prolomio kroz tišinu.

Tane iz Ganerovog revolvera pogodilo je Majk Romera u leđa. On se zaljuljao, uhvatio se rukom za ogradu stepeništa i čvrsto stisnuo uglačano drvo. Bart Ganer je sačekao da se žrtva okrene, a onda pucao još jednom i pogodio je u grudi. A onda, kada je Romer počeo da pada, Bart Ganer je krenuo ka njemu.

I Dok je zakoračio napred, ali ga je Vesli Parks ledeno odmerio i dobacio – Nemojte, mister.

– To je bio metak u leđa – dobacio je Holidej.

– Da, ali šta je drugo moglo da se uradi?

Džordžijanac je ćutao. Nije se bojao Parksa ni njegovih prijatelja, ali nije mogao da se umeša jer mu je neki unutrašnji glas govorio da sa Romerom nije sve u redu. Osećao je to od samog početka, odnosno, od trenutka kada mu je Majk sa smeškom pokazao gomilu zelenih novčanica tvrdeći da ih je zaradio. Naravno, nije bio toliko naivan da poveruje pošto se bogatstvo, osim retkih izuzetaka, nije sticalo ni lako ni brzo. Kod ljudi koji su iznenada postajali puni novca u najvećem broju slučajevima radilo se o prevarama. Verovatno je tako bilo i sa Romerom.

Bart Ganer je prišao telu i okrenuo ga. Zatim se sagnuo i iz Romerovog unutrašnjeg džepa izvukao zlatan časovnik. Posmatrao ga je nekoliko trenutaka, a onda mu se u očima ukazao izraz zlokobnog trijumfa. Pružio je časovnik Parksu i rekao – Vesli, pogledaj pažljivo i videćeš da je pokušao da izbriše izgravirano ime moga oca na poleđini. Ovo je tatin časovnik. Mama mu ga je poklonila za rođendan. Video sam ga hiljadu puta.

Vesli Parks je zagledao časovnik sa obe strane, a onda ga pružio Abneru Loumanu i dobacio – Dakle, ovaj slučaj je završen. Dobro je da je tako, jer sam žedan. Hajde da nešto popijemo!– kazao je i prošao pored Doka ne pogledavši ga.

Ni Holidej nije obratio pažnju na Parksa.

Ali ga je dobro zapamtio.

II

Dok je prišao šanku, naručio piće i otpio gutljaj. Zatim je ostavio čašu i pogledao Ganera koji je isprazniv̄ši Romerove džepove, ruku punih novčanica prišao šanku. Ništa ne govoreći, lagano je izbrojao novčanice, ne prestajući da se mršti.

Pošto nije skidao oka sa Ganera, barmen je shvatio čemu mrštenje i požurio da doda – Romer je strahovito mnogo trošio, mister. Jedno vreme ga nije bilo, a onda se vratio sa novcem i interesantnom pričom.

Znate, niko nije imao razloga da sumnja u njega.

Ovaj klimnu glavom.

– Niko ne pripisuje Romerov zločin bilo kome u ovom gradu – promrmljao je Parks. – Ovaj slučaj je zaključen.

– Vraga je zaključen! – obrecnuo se Ganer muklo. – Ovde nema više od hiljadu dolara.

– Romer je imao račun u banci – užurbano je dobacio barmen. – Imao je običaj da svako jutro dođe u grad, ode i uzme novac iz banke, a onda dođe ovamo, čašćava svoje prijatelje, ali i druge koji mu baš nisu bliski.

– Znači, sve! Mojim novcem čašćavao je ceo grad! – planuo je Ganer.

Čovek za šankom se lecnu kao da je kriv za nešto.

– Da, to je tačno. Majk, hoću reći, Romer je trošio novac kao da će sutra biti kraj sveta.

– Tako obično biva kada se novac nađe u rukama glupaka – dobacio je Parks sipajući piće.

Leptirasta vrata su škripnula i u salun je ušao čovek sa zvezdom na grudima. Ljutitim pogledom odmerio je prisutne, a zatim prišao Romerovom telu.

– Šta se ovde dešava, ljudi? Može li mi neko od prisutnih ispričati šta se dogodilo?

Vesli Romer se okrenuo i hladno ga odmerio. U stvari, sve oči su bile uprte u njega. Izgledalo je kao da su svi prisutni verovali u to da je Parks najvažnija ličnost i da od njega zavisi šta će se dalje dešavati.

– Jedan čovek je ubijen, šerife – kazao je on mirno. – Mislim da bi bilo dobro da dođete ovamo i čujete od nas određene pojedinosti, bolje reći poverljive pojedinosti.

Lice čuvara zakona se još više smrknu.

– Da dođem tamo? – ponovio je ljutito i lagano spustio ruku na dršku revolvera.

Želeći da smiri situaciju, barmen se ljubaznim glasom obrati šerifu.

– Bridžise, ovaj gospodin je Vesli Parks. Bilo bi... ovaj, stvarno najbolje da čuješ šta će ti on reći.

– Parks? – ponovi čuvar zakona sa određenom dozom poštovanja, ali i nejasnog straha. Isprsio se kako bi izgledao strožije, ali je odmah sklonio ruku sa drške revolvera. Bilo je zaista očigledno da je Parksovo ime i na njega imalo čudesno dejstvo.

Holidej je duboko uzdahnuo. Ovo je bio Parksov grad, mesto u kome je njegova reč važila više nego šerifova. I odjednom mu se sve učinilo drugačije, a do pre nekoliko trenutaka simpatičan krad postao mu je nekako tuđ i odbojan.

Šerif je lagano, gotovo bojažljivo prišao šanku, ne prikrivajući zabrinutost.

– Čuo sam za vas, mister Parkse – promrmljao je zbunjeno.

– A šta ste to čuli, šerife? – upitao je ovaj jedva primetno se osmehnuvši.

– Pa, čuo sam sve o vama, čini mi se. Vi ste svakako čovek koji ne laže. I ako ste vi ubili Romera, onda

pretpostavljam da je on to svakako zaslužio.

– Ne, nisam ga ja ubio, šerife, ali mi čini čast što imate poverenja u mene. A što se tiče ubistva... – Parks se okrete prema Bartu Ganeru i pogleda ga. – Ovo je čovek koji je smaknuo Majka Romera.On se zove Bart Ganer.

– Dakle, tako! Onda, mister Ganere...

– Šta hoćete, šerife? – promrmljao je Ganer.

– Ja... ovaj... Kako mi je mister Parks rekao, obračun je bio častan. No, to bih hteo da čujem od vas.

– Ah, to je u pitanju! Dakle, Romer je pre izvesnog vremena ubio i opljačkao moga oca. Ja sam ga gonio, našao, stigao ga ovde i ubio. Eto, to je sve. Da li vas to muči?

Šerif je odmahnuo glavom dok mu se čelo orosilo znojem.

– Ma ne, nikako. Oh, da sam znao da je Majk.... ovaj, da je Romer nekoga ubio i opljačkao, sam bih ga bacio u zatvor.

– Onda se gubite odavde – odbrusio je Ganer i okrenuo mu leđa.

Dok je video kakao je šerifovo lice pocrvenelo od besa, ali trenutak ljutnje trajao je sasvim kratko. Odmah zatim Parks mu je potvrdno klimnuo glavom i on se u trenutku smirio. Samo je pognuo glavu, okrenuo se i laganim korakom prišao nepomičnom Romerovom telu. Kratko uzdahnuvši, uhvatio je nesrećnog kauboja za okovratnik i ništa ne govoreći izvukao njegovo telo na trem.

Dok Holidej je ispio piće i ne obazirući se na Parksa i njegove prijatelje, ćutke izašao napolje.

– Ako nemate ništa protiv, ja bih uzeo Romerovo telo, šerife.

Čuvar zakona je mrgodno skupio obrve.

– Poznavali ste ga? – zapitao je.

– Nešto malo. Popio sam sa njim piće neposredno pre nego što je poginuo. Nešto ranije sam sasvim slučajno naleteo na njegov ranč, pa samo zajedno dojahali ovamo. Pretpostavljam da bi, da može da govori, želeo da bude sahranjen blizu kuće.

– Ko ste vi?

– Zovem se Dok Holidej. A što se tiče Romera, znam ga dosta dugo. Nismo bili naročito bliski, ali ne mogu dozvoliti da mu se telo vuče po ulici.

– Što se mene tiče, sahranite ga gde vam je volja – odvratio je šerif Remi Bridžis koji jedva dočekao da ga neko oslobodi Romerovog tela.

– Onda ga uzmite – prokomentarisao je Remi Bridžis ne skrivajući olakšanje. – Ali bih vas posavetovao da se više ne vraćate ovamo, odnosno, da što pre napustite kraj. Nije nemoguće da ovi ljudi posle nekoliko čašica zaključe da im je svaki Romerov prijatelj i poznanik takođe kriv i počnu da prave probleme.

– Kako god želite – odvratio je Dok slegnuvši ramenima. Zatim je prebacio Romerovo telo preko sedla i pri-

čvrstio ga lasom. Dok se penjao na svog konja šerif je potapšao sivca po sapima.

– Dobar konj ovaj Romerov ždrebac. Šta mislite da učinite sa njim, Holideje? Hm... vama baš odgovara ovakav razvoj događaja, zar ne? Nije teško smisliti priču o nekom tobožnjem prijateljstvu, a onda uzeti konja i sedlo i odmagliti.

– Ostaviću ga na Romerovom imanju, šerife. Ako sumnjate, možete poći sa mnom do ranča.

Čovek sa zvezdom ga neodlučno odmeri, a onda odmahnu rukom.

– Ne, mislim da to nije potrebno. Izvinite što sam vas sumnjičio, Holideje.

Dok je kratko klimnuo glavom i poterao konja bez žurbe. Na kraju ulice okrenuo se u sedlu i video Barta Ganera kako žuri prema banci. A nešto kasnije izjahao je iz grada i uronio u suvu vrelinu golih brežuljaka.

Jahao je lagano pitajući se kako je Peni, kakav je život vodila i kakav je, u stvar, njen pravi odnos sa Romerom. Stigao je na ranč po najvećoj vrućini, baš negde oko podne. Peni se pojavila na ulazu u trenutku kada je zastao kod privezišta nameravajući da sjaše. Ugledavši telo, iznenađeno je ustuknula i vidljivo prebledela.

– Ubio ga je čovek koji je tvrdio da je Romer ubio i opljačkao njegovog oca – kazao je pročitavši pitanje u njenim očima. – I kako se posle toga ispostavilo, izgleda da je Majk zaista na taj način došao do novca.

Peni je prišla bliže i stavila ruku na usta. Ugledavši krvavu mrlju na Romerovim leđima, prkosno je pogledala u Holideja i dobacila – I to kažete sada, kada on više nije među živima. Vi... vi koji sebe nazivate njegovim prijateljem!

Dok slegnu ramenima.

– Mi nikada nismo bili baš neki veliki prijatelji, gospođice Peni. Nekada davno sudbina nas je slučajno spojila i tom prilikom sam mu pomogao koliko sam mogao. Nego, došao sam ovamo jer sam verovao da ćete hteti da čujete šta se desilo sa njim. Čim ga sahranim, nastaviću put, a vi se onda snalazite kako umete. Dakle, znate li gde je Majk držao alat?

Peni je kratko odmahnula glavom, još uvek zamišljeno grizući usnu. Iskusni Holidej shvatio je da se pribrala i da sada razmišlja šta da preduzme. Zato je ćutke skinuo Romerovo telo sa konja, stavio ga na leđa i uneo unutra.

Mlada žena je pošla za njim bez reči. Na njenom licu i u pogledu nije bilo ni traga tuge i žalosti, već samo otvorene pohlepe koju nije uspela da prikrije. Kada je Dok izašao na trenutak kako bi napojio konja, ona je hitro kleknula i počela da pretražuje Majkove džepove.

– Za ime božije, ostavite ga na miru! – povikao je Dok ugledavši je. – Onaj čovek koji ga je optužio za ubistvo

tvrdio je da je novac njegov i sve mu je uzeo.

Ona se ljutito podigla i okrenula prema njemu kao furija.

– Ti...

Uhvatio je za ruku koju je podigla u nameri da ga udari.

– Rekao sam vam istinu, madam – kazao je mirno, kao da se ništa nije desilo. – Romerov progonitelj ga je pretresao i uzeo mu sve do poslednjeg dolara. Osim toga, video sam kako se uputio u banku i pretpostavljam da će tamo tražiti ostatak Romerovog novca.

– Lažljivče! – povikala je Peni ne mogavši da se smiri. – Ja sam živela sa njim i sve što je ostavio mora pripasti meni! On je bio moj čovek.

– To je vaša stvar i vaš problem – odvratio je on bez uzrujavanja i odgurnuo je od sebe. Zatim se okrenuo, izašao napolje i lagano se uputio prema šupi u dnu dvorišta. Tamo je brzo našao ašov i izašavši napolje, osvrnuo se oko sebe. Na drugom kraju proplanka ugledao je nekoliko badema ispod kojih se formirala prijatna polusenka. Zato je rešio da tamo iskopa grob i ne čekajući prionuo na posao.

No, kada se posle toga vratio u kuću pred sobom je ugledao Peni sa uperenom puškom u ruci.

– Isprazni džepove, mister! – naredila je strogo. – Hm, sada znam šta se desilo. Čim sam te ugledala bilo mi je jasno kakav si. Znaš, ja nisam od onih koje mogu da zavaraju elegantno odelo i svilena kravata. Sigurna sam da nisi slučajno došao ovamo. Verovatno si čuo da Majk ima dosta novca, pa si došao nešto da ućariš znajući da će on, zbog toga što si mu nekada pomogao, biti osetljiv i ispuniti ti svaku želju. Ha, i zahvaljujući tome si ga smakao!

Holidej je stisnuo zube i zagrizao donju usnu. Po plamenu ljutnje u Peninim prelepim očima mogao je da zaključi da je na ivici strpljenja i da veoma lako može da ispali hitac u njega.

Šta sada da joj kaže? Nije mogao da smisli nikakav način na koji bi je uverio da on ovde nema interesa i da je govorio istinu.

I pre nego što je našao odgovarajuće reči, začuo se tutanj kopita i odmah zatim na čistini su se pojavili konjanici. Dok se lagano okrenuo i pred sobom ugledao Barta Ganera sa Veslijem Parksom i Abnerom Loumanom.

Spazivši ga, Ganer je sa nekih pedesetak metara udaljenosti ispalio hitac koji je prošišao pored Holidejevog uha i zario se u stub iza njega. Dokova ruka instinktivno je krenula naniže, ali se u poslednjem trenutku zaustavila.

Ganer je zaustavio konja u oblaku prašine što su učinili i njegovi pratioci. Nemoćan da preduzme bilo šta, Holidej je i dalje mirno stajao u okviru vrata.

– Polako, Barte, budi smiren – rekao je Parks, nastojeći da nadjača nervozno trupkanje konjskih kopita. Visoki čovek u crnom odelu hladno je odmerio Holideja koji je stajao u dovratku.

– Predosećao sam da ćete to biti vi, mister – kazao je mirno. – Takođe sam pretpostavljao da postoji neka veza između vas i Romera. Ali, pošto se niste umešali u obračun pomislio sam da ste razuman čovek protiv koga, u krajnjoj liniji, ni ja ni moji prijatelji, nemamo ništa. Zato sam i dopustio da se naš susret završi bez značajnih potresa.

– On je lopov! – povikala je Peni podigavši ruke dok su joj se ispod tanke zategnute bluze jasno ocrtavala bujne grudi.

Vesli Parks ju je okrznuo ledenim pogledom ne pokazujući ni najmanje interesovanje. No, obuzeta ljutinom, ona nije primetila ništa.

– Baš maločas je došao iz grada i ispričao mi gomilu laži o tome da je neki čovek ustrelio Romera – nastavila je gnevno. – Da li ga vi gonite zbog toga što je ubio i opljačkao sirotog Majka?

– Romer je dobio ono štio je zaslužio – dobacio je Parks grubo. – A ko ste vi, ženo?

Osetivši na sebi ledeni pogled ovog stranca, Peni se prenu. Iskustvo joj je govorilo da bude oprezna.

– Ja sam vodila brigu o Majkovom domaćinstvu – kazala je mnogo ljubaznije.

– Aha! Znači, vi ste Romerova ženska?

Posle kratkog dvoumljenja Peni je potvrdno klimnula glavom.

Na to je Bart Ganer zabrundao – Pusti je neka ide đođavola! Ja sam došao ovamo zbog Holideja.

– Budi strpljiv – odvratio je Parks, ni malo se ne uzbuđujući zbog sagovornikovog oštrog tona.

Ganer je zaćutao i pogledao Loumana, ali ovaj ga samo nezainteresovano odmerio i okrenuo glavu. Shvativši da nema mesta raspravljanju, i sam se ćutke okrenuo usmerivši na Holideja pogled prepun mržnje.

– Šta ovo treba da znači, Parkse? – zapitao je Holidej.

– Pa, čuli smo da ste pre našeg dolaska ispijali piće sa Majkom Romerom. Bili ste u društvu dve barske zabavljačice koje su nam rekle da ste pritom dobili od Romera popriličnu gomilu novca. Naime, moj prijatelj Ganer smatra da svaki čovek kome je Romer dao novac, poseduje nešto što mu po zakonu ne pripada jer je taj prokletnik ubio i opljačkao njegovog oca.

Holidej odmahnu glavom.

– Romer mi je odavno dugovao neki novac i sada, kada ga je imao kod sebe, hteo je da mi ga vrati. To je sasvim normalno i prava je istina.

– Garantujem da nije tako – zarežao je Bart Ganer, dok su mu žile na vratu iskočile od ljutine. – Majka mi je rekla da je otac pošao sa dvojicom tipova da zajedno prikupe i poteraju stoku – nastavio je. – Jedan od njih bio je Romer, a drugi mora da si bio ti.

Dok je mirno odmahnuo glavom.

– Taj deo priče nimalo nije tačan, Ganere. Ali ako imaš neke dokaze protiv mene ti ih izloži. Ali stvarne, prave dokaze, a ne bapske priče i nagađanja.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda se Parks promeškoljio u sedlu i rekao:

– Ne sećam se da si pominjao da je u ubistvo tvoga oca umešan i drugi čovek. Uostalom, došli smo ovamo da uzmemo novac i ništa više.

– Bila su dvojica! – povikao je Ganer ljutito.

Parks je upitno pogledao Loumana.

– Zaista se ne sećam da je pominjan još neki čovek, Vesli – kazao je odmahujući glavom. Koliko znam, neprestano si govorio o Romeru.

Ganer se ugrize za usnu, ljut što njegovi prijatelji imaju drugačiji stav.

– Da li ti to mene nazivaš lažljivcem, Abnere?

– Samo kažem kako po mom mišljenju stoje stvari – odvratio je Louman ne podižući glas.

– A ja kažem drugačije, eto ti. Tvrdim da je primljeni novac nagrada koju je Holidej dobio od Romera jer je bio saučesnik u ubistvu moga oca!

– Čini mi se da bi to bila veoma zakasnela isplata – dobacio je Parks.

Ganer se zlobno iskezi.

– Šta bi, dođavola, to trebalo da znači, Vesli? I ti se nadmudruješ sa mnom?

Prvi put od dolaska na ranč Parks se namrštio, a oči su mu se opasno suzile. Namerno je izbegao da pogleda Ganera i promrmljao – Pa evo šta ja o tome mislim, prijatelju. Da su Romer i Holidej zajedno napali i opljačkali tvoga oca isplata bi bila obavljena još pre nekoliko meseci. Ali, ako si baš toliko zapeo, neka ti bude. Radi što ti je volja, samo požuri, jer mi već postaje dosadno.

– Da – umešao se i Abner Louman. – Završavaj posao što brže to bolje. Treba da obavimo neke mnogo važnije stvari.

– Baš tako – složio se Parks.

Za to vreme Holidej je još uvek nepomično stajao u vratima šetajući pogledom od jednog do drugog. Bio je svestan opasnosti, ali je i pored svega ostao hladnokrvan. Znao je da će mu Ganer pružiti neku šansu, možda ne pravu, ali njemu je i najmanja sitnica bila dovoljna da se izvuče. Stoga je bio sasvim miran znajući da ne može da utiče na sudbinu, mada je, iskreno rečeno, voleo da sukob prođe bez obračuna. Mašivši se džepa na košulji, hladnokrvno je dobacio

– Kažem vam još jednom da nemam

nikakve veze sa ubistvom vašeg oca, Ganere. Romer mi je dao novac koji mi je dugovao, ali ako je novac pripadao vašem ocu, onda je sve vaše – prokomentarisao je i iz džepa izvadio svežanj novčanica.

No, u istom trenutku s leđa mu je prišla Peni i istrgla mu novčanice iz ruke.

– Novac je moj! – povikala je sva zajapurena. – Nemate pravo da mi ga uzmete!

Bart Ganer je izvukao revolver i uperio ga na Peni.

– Smesta ostavi to, curo! Čuješ li šta kažem?

Ganerovo izbezumljeno lice uplašilo je devojku, pa je pustila da joj novčanice iskliznu iz ruke. Zadovoljan zbog njene reakcije, Ganer je klimnuo glavom i skočivši iz sedla, odgurnuo konja stranu. Abner Louman je dohvatio vođice i privukao Ganerovog konja do svoga, ostavljajući ovoga da stoji na čistini. Opasni čovečuljak se upiljio u Holideja, a iz pogleda mu se videlo da je odluka doneta.

– Ubiću ga – dobacio je Parksu škrgućući zubima. – Neka se niko ne meša. Sam ću to srediti.

Parks je slegnuo ramenima.

– Mister, bojim se da Abner i ja ne možemo da učinimo mnogo – dobacio je Holideju. – Što se nas tiče, želeli bismo da se ovaj incident što pre okonča kako bi mogli da se posvetimo važnijim stvarima.

Dok je jedva primetno uzdahnuo. Na njemu se nije zapažalo da se uplašio, pa čak ni uznemirio.

– U tom slučaju, nemam šta da kažem – konstatovao je hladno.

Na Ganerovom licu videla se jasna, otvorena neverica. A onda je, i sam prilično iznenađen, Vesli Parks dobacio – On će vas ubiti, mister – rekao je. – Doduše, čuo sam neke od stvari o vama, ali bez obzira kakvi ste, Ganer će vas srediti bez po muke. Zar nemate bilo koji dokaz koji će pokazati da ste nevini?

– Nemam ništa da dodam onome što sam već rekao – odgovorio je Dok, sada već donekle ljut. – Nisam video Romera više od godinu dana. Dojahao sam u Timber ne znajući da je on ovde i sasvim slučajno naleteo na njegov ranč. Otišli smo zajedno do grada i vratio mi je stari dug. To je sve.

– Puste laži! – doviknuo je Ganer svadljivo.

Parks je za trenutak skinuo šešir, obrisao čelo i uzdahnuo sa izrazom nemoći na licu.

– Holideje, kada Bart nešto naumi niko ga u tome ne može zaustaviti. Želim vam svaku sreću, ali ako je ne budete imali postaraću se da budete sahranjeni. Mada, moram reći da mi je žao. Na izvestan način ste mi se zaista dopali.

– Veoma ljubazno od vas – odvratio je Holidej sarkastično.

Pošto se u toku razgovora povukao malo u stranu držeći uzdu Ganerovog

konja u ruci, Abner Louman je sedeo u sedlu malo nagnut napred, a njegovo ogromno telo bacalo je senku na sićušnog Barta Ganera koji je stajao nešto dalje.

Shvativši da je svaki razgovor završen, a stvar dovedena do kraja, on je mršteći se, vratio revolver u futrolu.

– To je zaista sporstski od tebe, Ganere – dobacio je Dok podsmešljivo. – Računao sam da se hulja kao što si ti bori samo onda kada protivnika drži na nišanu.

Mršavko se vidljivo trže.

– Meni nije potrebna nikakva prednost, mister. Imaš revolver i krajnje je vreme da ga upotrebiš!

Holidej je klimnuo glavom i opasno suzivši oči, rukom mahinalno krenuo ka dršci revolvera.

– Za ime božije – dobacio je Louman – završavajte već jednom!

Istoga trenutka Ganer se mašio revolvera.

Holidejeva desna ruka munjevito se pokrenula naviše i njegov kolt je kliznuo iz futrole. Taj potez je bio zaista munjevit, gotovo neprimetan. Treptaj oka, a zatim gromki tresak od koga se Peni toliko uplašila da je poskočila unazad. Kriknula je kratko i rukom pritisnula usta, zureći u Holideja razrogačenih očiju. Očekivala je da će ga posle toga videti kako pada.

Ali, Dok Holidej se nije ni pomakao. Samo je barutni dim u magličastim pramenovima plovio oko njegovog bezizraznog lica. Sa druge strane, Bart Ganer je sa grudima probijenim Holidejevim metkom pao na kolena. Sa nevericom je gledao u revolver koji mu je ispao iz ruke kao da ne shvata šta se dešava. Pokušao je da ispruži ruku i dohvati oružje, ali to je bilo nemoguće. Već sledećeg trenutka njegovo mlitavo telo skljokalo se na tlo.

III

Tek što je eho pucnja zamro u daljini, Peni je pola klečeći, a pola čučeći počela da sakuplja novčanice koje je pre nekoliko trenutaka ispustila, preplašena Ganerovom pretnjom. Parks i Louman nisu je ni primećivali jer je njihova pažnja bila koncentrisana na Holideja.

S druge strane, Dok se sasvim mirno okrenuo prema ovoj dvojici i upitao – A šta sada?

Vesli Parks se prvi snašao.

– Šta je tražio to je i dobio – kazao je slegnuvši ramenima. – Čovek ne može da kaže ništa drugo – dodao je, a onda prodorno odmerio crnokosog pustolova. – Na njegovu nesreću, nije bio dovoljno mudar da proceni protivnika, a oni koji prave takve greške ne žive dugo.

– Najradije bih stavio tačku na ceo slučaj – kazao je Dok i sumnjičavo odmerio dvojicu jahača. – No, vi ste bili njegovi prijatelji, jahali ste sa njim. Zato recite šta imate. Volim čiste račune.

Parks se osmehnuo i upitno podignutih obrva pogledao Loumana. Ovome je taj pogled bio dovoljan, pa je bez razmišljanja odgovorio – Ganer nam se pridružio nekih stotinak milja pre Timber Lejksa. Trebao nam je čovek brz na oružju, koji uživa reputaciju revolverša. Mrtav nam neće mnogo koristiti, ali tu se više ništa ne može učiniti. Prema tome, mislim da treba da ga pokopate, Holideje, kao što čovek treba da učini sa svakim koga pošalje na onaj svet.

Parks se okrenuo na stranu i ugledao Peni koja je, pokupivši novčanice ustala i mršteći se stajala na pragu držeći pušku u rukama.

– Sa nama više nećete imati nevolja, Holideje – promrmljao je Parks smešeći se. – Ali sa njom... – dodao je, a onda ne dovršivši rečenicu dao znak Loumanu. Već sledeće trenutka obojica su odjahala bez reči.

Naslonjen na stub Holidej ih je ispratio pogledom. Onda je nesvesnim pokretom ruke sklonio pramen sa čela i pomalo opuštenih ramena, umornim glasom dobacio mladoj ženi – Ostanite u kući i budite mirni dok pokopam poginulog.

Peni je samo klimnula glavom, ne rekavši ni reči. Nekoliko trenutaka je zamišljeno gledala u daljinu, a onda se okrenula i ušla u kuću.

Kada se posle više od pola sata vratio, zatekao je kako posluje oko šporeta. Zastala je i ćutke ga posmatrala dok je stavljao na sto stvari koje su pripadale Ganeru. Kada je, između ostalog, ugledala gomilu zgužvanih novčanica, oči su joj oduševljeno zasjale.

– Šta nameravate da uradite sa tolikim novcem, mister Holideje? – upitala je blagim, gotovo nežnim glasom.

– Poslaću ga Ganerovoj majci. Novac po zakonu pripada njoj – odvratio je Dok ne gledajući je.

Ona se trže.

– Ali zašto? Stara vrana koja je na svet donela i odgajila nitkova kao što je Ganer, ne zaslužuje ništa. Taj novac pripada Majku, a on je mrtav, mister Holideje. Koliko mi je poznato, on nikada nije pominjao bilo koga, što znači da ih nema.

Govoreći to, ona mu je prišla i lagano odgurnula slap guste, crne kose koji joj je padao po vratu čija zamamna belina je u trenu privukla njegov pogled. U polumraku brvnare činila se nežna, ženstvena i privlačna, ali Holidej je dobro znao koliko opasna i zlobna može da bude. Pa samo pre pola sata držala ga je na nišanu i ispričala Parksu gomilu laži!

– Dok, zašto ne ostanete ovde? – upitala je i njen meki glas, gotovo šapat, prenuo ga je iz razmišljanja. – Ja bih mogla da vam održavam i pomažem u svim poslovima na ranču. Bi bi to po početak novog života – dodala je prišavši tako blizu da je Holidej osetio uzbuđujuće privlačni miris njene kože koji je bio toliko zanosan da je za trenutak pretio da ga obuzme. Za-

stao je i zatresao glavom kao da želi da se oslobodi neke začaranosti.

– Poslaću novac onome kome pripada – rekao je najzad. – To je moja konačna odluka. Što se pak tiče novca koji je Romer dao meni, možete ga zadržati, jer vidim da ste zapali u teškoće i nemate kome da se okrenete, niti kuda da odete.

Izraz njenog lica postao je blaži.

– Hvala vam, Dok. Vi ste zaista širokogrudi – rekla je, a onda se okrenula prema šporetu dodajući da će pripremiti ručak. No, njene reči zaglušio je topot kopita konja u trku.

Holidej zamišljeno nabra obrve. Mislio je da se posle događaja sa Ganerom i odlaska Parksa i Loumana sve smirilo. Nije znao o čemu se sada radi. Bez obzira na sve, čovek koji je dolazio sigurno nije donosio dobre vesti.

Zato je lagano otvorio vrata i izašao na trem. Malo se iznenadio pošto je pred sobom ugledao šerifa Bridžisa Remija koji se zaustavljao kod privezišta. Lice čuvara zakona kupalo se u znoju.

– U čemu je stvar, šerife? – upitao je Dok pre nego što je posetilac stigao bilo šta da kaže.

– Došao sam zbog Barta Ganera, Holideje. Tek što sam čuo. I inače sam se uputio ovamo kada sam video da su njih trojica krenula prema ranču. Slutio sam da nešto smeraju i bio sam u pravu – kazao je i iskosa pogledao u Holideja. – Parks mi je rekao da je obračun bio častan i da ste sasvim pošteno smakli Ganera.

– To je tačno, šerife.

Remi je iznenađeno podigao obrve. Kao da ga je čudilo da se čovek Holidejevog izgleda pokazao spretnijim od profesionalnog revolveraša. Onda se jedva primetno nasmešio.

– Izgleda da ste vi mnogo krupnija zverka nego što bi se na prvi pogled moglo zaključiti. Uostalom, čini mi se da sam to ime već negde ranije čuo. Zato bih voleo da mi ispričate šta tražite u mom gradu i... i sve ostalo.

– Ne vidim zašto bi vas se ticali moji poslovi i kakve to veze ima sa vama. Pokopao sam Ganera i mislim da je time događaj okončan. Jedino što je još preostalo je da rešimo sudbinu njegovih ličnih stvari – kazao je Dok i za tren ušao unutra. – Evo – rekao je izlazeći. – To je Ganerov novac. Pošaljite ga njegovoj majci jer će joj verovatno trebati. Više nema ni muža ni sina koji bi mogli da joj obezbede sredstva za život.

Remi je uzeo novac, stavio ga u džep košulje i sa čuđenjem odmerio Holideja. Taj čovek postajao mu je sve zagonetniji.

– Ne mogu sasvim da vas razumem, mister, ali to sada nije ni važno. Nameravete li da ostanete na ranču?

– Samo kratko, možda sat ili dva. Kada se vratite u grad potražite nekoga ko je odgovoran za nekretnine i ko bi organizovao osobu za preuzimanje ranča.

– Naravno. Učiniću to, Holideje. To znači da i vi odlazite?

– Svakako. Nemam ovde šta da tražim.

Šerif je zaćutao, zadovoljan onim što je čuo. Već se okrenuo da pođe kada se na vratima pojavila Peni. Kada ju je ugledao, čuvar zakona zamalo nije poskočio od iznenađenja.

– Peni? Šta, dovraga, ti ovde radiš? Koliko se sećam rekao sam ti...

– Ti uvek govoriš više nego što je potrebno za tvoje zdravlje, Remi – dobacila je Peni prekinuvši ga. – Ovde sam zbog toga što je Majk Romer bio moj čovek. Sada kada je on mrtav, istaći ću pravo na ovaj ranč jer mislim da sam ja najpozvanija da ga preuzmem. Prema tome, možeš se mirno vratiti tamo odakle si došao i reći onoj gomili naduvanih žaba da mi u tome ne prave nikakve smetnje. Kao i oni, i ja imam svoja prava koja nameravam da ostvarim!

– Sto mu gromova, ti nemaš nikakva prava, Peni! – povikao je šerif poteravši konja stiskom kolena kako bi se što više približio mestu na tremu gde je stajala mlada žena. – Uostalom, rečeno ti je da se više ne vraćaš! – povikao je histerično. – Ako građani čuju da si ovde doći će da te isprašе i verovatno će te, posle svega što si učinila, uvaljati u katran i perje. Ne verujem da bi to želela, zar ne?

Na njenom licu pojavila se ružna grimasa.

– Značі tako, posle svega što sam učinila?! – ljutnula se dok su joj oči sevale. Šta je sa ostalima koji su to isto činili sa mnom? Na primer, sa gradonačelnikom, sudijom pa i sa tobom koji bi uradio isto samo da si imao prilike? Zato nemoj dizati nos nebu pod oblake i gledati na mene sa visine, Bridžise Remi, ne čini to nikako posle onoga što si mi predlagao! Zato se vrati u grad i reci onim licemerima da sam istakla pravo na ranč. Takođe se postaraj da utuve sebi u glavu da sam ja jedini naslednik imovine Majka Romera! Ako to ne učiniš vratiću se u grad, a onda neću dozvoliti da me isterate ili učinite bilo šta slično. Staću na sred glavne ulice i sve ispričati! Onda ćemo videti da li su svi ti tipovi baš zaista uzorni građani i dobri muževi!

Remijevo lice se zacrveni.

– Ako to učiniš u gradu više nećeš imati nijednog prijatelja, Peni. Ne zaboravi da su ti mnogi ljudi prošli put pomogli.

– Šta? Pomogli??! – prekinula ga je ljutito. – Učinili su to da bi sačuvali svoje vašljive kože od vlastitih žena, zar ne? Tu plemenitost nema nikakvu ulogu. Dakle, hoćeš li utvrditi moje pravo na ranč ili nećeš? Hoću odgovor! Odmah!

Šerif je bio na velikim mukama. U nekoliko navrata „slao" je prema Doku očajničke poglede, ali se ovaj pravio da ga ne vidi.

– Videću šta mogu da učinim, Peni – rekao je najzad. – Ali, sto mu gromova, moraš imati u vidu šta ljudi u gradu i okolini misle o tebi! Sve što ćeš dobiti će...

– Dobiću sve ono na šta polažem moralno pravo, šerife Remi. A tebe imenujem za svog zastupnika u tom poslu. A sada se udalji, molim te. I ne zaboravi šta sam rekla.

Čuvar zakona je stisnuo zube, jedva primetno klimnuo glavom u znak pozdrava i odjahao bez reči. Stigavši do ivice čistine za trenutak se okrenuo i promrmljao nešto kao psovku.

Za to vreme, Peni je ušla unutra i nastavila da posluje po kuhinji.

Dok je ćutke prišao stolu i zagledao se u nju. Bio je impresioniran borbenošću i hrabrošću te devojke i na neki način osećao izvesne simpatije prema njoj. Sa iskustvom koje je stekao dugogodišnjim lutanjima i znajući mnogo toga o životima ljudi koje je sreća potpuno zaobišla, mogao je samo da nagađa kakve je sve probleme i neprilike mogla imati ovako mlada i lepa ženska osoba u gradu kao što je Timber Lejks.

Dodajući još drva u vatru, ona je prva prekinula tišinu i zapitala – Da li će vam komad dinstanog mesa i slanine za sada biti dovoljan, mister Holideje? Nemam vremena da spremim bilo šta drugo.

On je bio strahovito gladan i svako čekanje samo je povećavalo mučninu koju je osećao.

– Naravno da hoće – odvratio je vedro, a ona mu se toplo osmehnula.

Malo kasnije, dok mu je miris pržene slanine dražio nozdrve, Holidej se prenuo shvativši da Peni ide pravo prema njemu. U ruci je držala viljušku na kojoj se nalazilo nekoliko parčića slanine.

Sasvim mu se približivši, pružila je viljušku prema njegovim ustima i nije se bunio. Bez razmišljanja je prihvatio ponudu i odmah zatim sa zadovoljstvom osetio ukus prženog mesa i slanine.

– Odlično... – promrmljao je tiho.

Peni je lakim pokretom glave zabacila na leđa svoju prekrasnu dugu kosu i nasmešila se. U tom trenutku izgledala je neverovatno lepa, onako ozbiljna, pomalo snena, u bluzi koja je isticala njene ženske obline i dugoj uzanoj suknji koja je mirisala na divlje cveće. Iako joj nije bila namera da ga izaziva, bila je svesna njegovih pogleda, odnosno želje koju je u ljudima pobuđivala.

Odmakla se i postavila sto, a onda je, još pomalo zbunjena, rumenih obraza i sjajnog pogleda, sela za sto preko puta njega.

– Dok... mister Holideje – počela je tiho. – Evo, dok se ručak ne završi želela bih da vam objasnim nešto u vezi sa mnom. Do sada se nisam trudila da bilo kome to objašnjavam, bez obzira da li se radilo o muškarcu ili ženi. Ali, ovo je nešto drugo. Hoćete li da me saslušate?

Dok slegnu ramenima.

– Vaš život je samo vaša stvar – kazao je kratko.

– No, ja ipak želim da vam ga ispričam. Mislim da ćete moći da me saslušate. Uostalom, ionako morate sačekati da ispečem meso.

Holidej jedva primetno klimnu glavom i zavali se u stolicu.

– Naravno da ću vas saslušati, gospođice.

* * *

Došlo je veče, a sa njim je stigao i hladan povetarac.

Holidej je uživao u obroku i sada se osećao veoma dobro, mada su ga sitost i izražena potreba za odmorom činili pomalo sanjivim.

Naravno, pre toga mu je Peni ispričala sve o sebi. Od detinjstva koje je provela na ranču u Teksasu, nesrećne smrti roditelja i života u usvojiteljskoj porodici koji nije bio nimalo srećan. U sedamnaestoj godini je mislila da je našla idealnu ljubav, ali se nešto kasnije to pokazalo kao veliki neuspeh. Sledile su ostale ljubavne veze u koje je ulazila puna snova o srećnoj budućnosti, a izlazila prevarena i razočarana.

Pričala je iskreno, unoseći se u svaki detalj i najzad „stigla" do Timber Lejksa.

– Stigla sam ovamo posle dosta potucanja, bez dovoljno novca da počnem nešto ozbiljno. Prvih mesec dana provela sam u razmišljanju, a onda su mi neki uticajni ljudi počeli posvećivati pažnju. Naravno, još uvek sam verovala u ljubav, jer mlad čovek ipak želi da veruje u svoje snove bez obzira koliko ih život ponekad obesmisli. Iako sam u dubini duše znala šta mi se može dogoditi, poverovala sam u lepa obećanja sve dok stanje nije postalo nepodnošljivo. Naime, kada sam od tih istih uticajnih ljudi zatražila da mi pomognu da se osamostalim, otvorim malu trgovinu ili nešto slično, oni su se povukli i ostavili me na cedilu. Posle toga je došao Remi i saopštio mi da više nisam poželjna i da mogu da odem. Naravno, napravila sam scenu, ali to mi nije donelo ništa dobro. Šerif me je bacio u zatvor gde sam se upoznala sa Majkom Romerom koji je bio zatvoren zbog pijančenja i pravljenja nereda. Za vreme tih nekoliko sati koje sam provela sa njim, rekao je da me je zapazio čim sam došla u grad i da me je uvek imao na oku. Ispričao mi je da ima ranč i dosta novca koje je voljan da potroši i da sam u njegovoj kući dobrodola sve dok mi to odgovora. Još mi je kazao da dobro poznaje grad i da nikako ne mogu dobiti bitku sa uticajnim i moćnim ljudima koji će učiniti sve kako bi prikrili da su sa mnom imali bilo šta. Eto, tako sam prihvatila njegovu ponudu i došla ovamo – rekla je i za trenutak zaćutala. – Samo, veruj-

te da između nas nije bilo ničega... – dodala je spuštajući pogled.

Holidej je ćutao. To je mogla biti istina, ali i laž. No, to mu sada nije ni bilo važno. Imao je jasnu predstavu o tegobnom životu i putu mlade žene koja mu je iskreno pričala o svojim nevoljama, snovima i razočarenjima. Bez obzira na ranije utiske, sada je smatrao osobom vrednom pažnje i imala je sve njegove simpatije.

– Ne vidim zašto mi to govorite, Peni. Vaš život je vaša lična stvar i u to niko nema pravo da se meša.

Ona glasno uzdahnu.

– Da. Možda je tako bilo do sada, dok se vi niste pojavili. Iskreno, grešila sam što vam na početku nisam poklonila poverenje i što sam pokušavala da od vas napravim budalu. Trebalo je da vam pomognem protiv one hulje Ganera i nisam smela da se otimam za novac predstavljajući se tako kao neka pohlepna kučka. Ja, u stvari, nisam takva. No, vremena su teška, dosta toga sam preživala i na kraju, samo sam obična i nezaštićena žena.

Holidej je ćutke posmatrao njeno prelepo lice, divno izvajano telo sa oblinama koje su mutile razum. Osetio je kako mu mišićima struje topli žmarci što je bio predznak probuđene žudnje. Ipak, učinio je veliki napor i odbacio od sebe golicave misli. Da bi se smirio, hitro je ustao i počeo da šeta tamo – amo.

– Peni, svako od nas ima svoj život koji moramo ga živeti kao do sada. Vidim da imate neke planove da vam treba pomoć, ali u ovom trenutku jedva stojim na nogama i trebaće mi cela noć da se dobro ispavam i odmorim. Tek posle toga razmisliću da li mogu nešto da učinim za vas.

Ona ga pogleda ne trepćući.

– Onda, znači da ćete noćas ostati ovde, Dok? Oh, to bi bilo divno!

On kratko ali oštro uzdahnu. Nedostajali su mu kupanje i udobna postelja, ali nije imao želju da se na umornom konju vraća u Timber gde su ga čekali galama, gužva i možda još neka neprijatnost. U ovom trenutku najviše mu je bio potreban mir i ležaj na kom će moći da se dobro odmori i ispava.

– Ostaću – potvrdio je posle kraćeg ćutanja. – Ako nemate ništa protiv spavaću na ležaju u kuhinji.

– A ne, to nikako. Doduše, Majk je tamo spavao jer mi je, pošto sam to izričito tražila, ustupio sobu. Ali sa vama je drugačije; spavaćete u sobi, a ja ću ovde. Ako nešto zaželite, tu sam – dodala je mnogo tiše i pognula pogled dok su joj se obrazi zarumeneli.

Tako stidljiva na trenutak, tiha i lepa na sasvim drugi način, bila mu je posebno privlačna. Ipak je uspeo da se suzdrži i sasvim mirno odvrati – U redu, kako vi kažete, vi ste ovde domaćica – rekao je i laganim korakom ušao u sobu sa širokim ležajem.

Čista posteljina je mamila, tako da je brzo skinuo jaknu i čizme, razvezao kravatu i raskopčavši košulju, skljokao se na ležaj. Sklopio je oči pokušavajući da ostavi iza sebe sve događaje proteklog dana. Neko vreme je osluškivao jednoličan šum devojčinih koraka oko štednjaka, a onda utonuo u tamu...

IV

Kada je Dok otvorio oči beličasto-zlatna jutarnja svetlost lopovski se prikradala kroz zatvorene kapke i mutno osvetljavala odaju. Potpuna tišina koja je vladala u kući za trenutak ga je zbunila, tako da se zapitao gde se nalazi. No, posle nekoliko trenutaka setio se prethodnog dana i odluke da prespava na ranču. Odmah zatim postao je svestan činjenice da nije sam i da mu je bilo neuobičajeno toplo. Okrenuvši glavu ugledao je Peni na ležaju pored sebe, a njeno toplo, kao somot nežno telo bilo je priljubljeno uz njegovo. Izgledala je tako nevino, bezopasno i čedno da se ustezao da se pokrene i na taj način je uznemiri.

U stvari, on je dobro poznavao žene njenog kova. Bilo mu je jasno da je Peni baš ono što jeste: razbludna gorda lepotica koja se još kao devojčurak uhvatila u koštac sa životom, bolje reći, surovom realnošću preživljavanja na granici. Prepuštena sama sebi i ostavljena da se bori kako zna i ume, ona je to činila ne obazirući se ni na koga i ni na šta, osim na samu u sebe. Na neki način bio je to isti stil života kojim je i sam već duže vreme živeo. Naravno, bile su tu i još neke ograde vezane za moralnu stranu određenih postupaka. Ali, grubo rečeno, jedina razlika među njima bila je u tome što je on muškarac, a ona žena: kao posledica toga njeni postupci bili su obelodanjeni i žigosani, dok su njegovi bivali zaboravljeni ili ignorisani kao nešto sasvim prirodno.

– Dok, ne ljutite se? – šapnula je.

Nije ništa rekao, ali ga je njen poziv vratio u stvarnost. Mekoća njenog tela koje je bilo tik uz njegovo pokrenula je plimu želje.

I šta sada da radi? Ležao je pored nje, ukrućenog tela i napetih nerava. A onda, dok je pokušavao da se snađe u svom tom košmaru Peni ga je vatreno poljubila. U neobuzdanom zanosu pila je slast sa tih privlačnih muških usana dok joj se telo grčevito pripijalo uz njegovo, budeći u njemu duboko potisnutu glad za ženom, žudnju za njenim telom koja se više nije mogla ugasiti.

– Nema potrebe da bilo šta daješ... – šapnuo je muklo. – I bez toga ću ti pomoći koliko mogu.

– Ne radi se o tome – promrmljala je jedva čujno. – Do sada su svi gledali kako da me iskoriste pritom mislivši samo na sebe, isključivo na sebe. Samo ovaj put želim, moram da imam nekoga do koga mi je stvarno stalo.

Bolje reći, nekoga ko u meni gleda ljudsko biće.

Glas joj je zamro u grlu i ona ga je čvrsto privila uz sebe. Dok je udisao miris njene kože osećajući svaki delić, svaku oblinu tog raskošnog ženskog tela. Pogledao je kroz prozor iza koga se pružala prostrana prerija i sloboda. Kroz proreze drvenih kapaka video je plavo nebo i čuo šum granja na vetru. Mogao je da je odgurne i nestane za nekoliko minuta, ali se onda setio njene iskrenosti i otvorenosti, njenog kajanja bez imalo samosažaljenja, ali sa primesom duboke, stvarne tuge.

– Nemoj misliti da ćeš me iskoristiti – šapnula je shvativši da se on premišlja. – To znamo oboje, zar ne? Ne želim od tebe ni novac, niti bilo kakav poklon ili uslugu. Želim samo tebe. Posle toga možeš poći kuda želiš i kunem ti se da neću pokušati da te zaustavim.

Holidej je pomilovao po obrazu dok ga je njen vreli dah golicao po licu. Zatim je ćutke nastavila da ga ljubi. Sada se više nije opirao. Ona je bila mlada, čulna žena koja je imala sve što jedan muškarac može da poželi. Zato ju je čvrsto zagrlio i potražio usne koje su šaputale njegovo ime. Bile su slatke i uzbuđujuće vrele. Vrtlog strasti koji ih je zahvatio bio je snažan i nezaustavljiv poput tornada. Dali su se jedno drugom bez ostatka, a spoljni svet je za oboje prestao da postoji. Nezaustavljiva čežnja koja ih je prožimala terala ih je da se penju uzlaznom linijom sve dok se nisu izgubili u neslućenim visinama u kojima eksplodira i najstrasnija žudnja i izgubi se u oblaku lepote i čarobnog čovekovog osećanja da je dosegao ono najtajanstvenije i najslađe.

Neko vreme ležali su bez pokreta i reči, polako se vraćajući u stvarnost.

Onda je Dok ustao, razgrnuo drvene kapke i sobu je preplavila raskošno zlatna sunčeva svetlost.

– Nikada, nikada u životu neću zaboraviti ovo, Dok. Niti ću te ikada pustiti da odeš. Sada te više neću pustiti.

On je ćutke prišao zidu i sa police uzeo bocu sa viskijem. Otvorio je i pohlepno povukao jedan gutljaj. Zatim je ponovo prišao prozoru i pogledao napolje, na suncem obasjanu ravnicu koja ga je neodoljivo mamila.

– Na žalost, to neće ići, Peni – kazao je okrenuvši se i pogledavši mladu ženu pravo u oči. – Ja sam čudan čovek i uvek idem dalje, u nepoznato. I ništa na svetu ne može da me zadrži.

* * *

– Šta sada, Vesli? – upitao je Abner Louman sipajući piće u čaše na šanku. – Ganer je mrtav i to je činjenica. Doduše, mislim da to ni za koga nije gubitak, osim za nas. Nije bio baš neki kalibar, ali bi nam bio koristan. Šta sada? Misliš da ćemo i bez njega

moći da obavimo posao koji si imao na umu?

Parks srknu viski i odvrati – Lično sam i do sada obavljao mnogo raznih poslova bez ičije pomoči, a verujem da je slično i sa tobom, Abnere. Ne vidim zašto to ne bi bilo moguće i ovog puta.

– U Mičelovom pismu nagoveštena je prilična opasnost, Vesli. A sam si rekao da on nije jedan od onih koji vole da preuveličavaju stvari.

Parks je ponovo otpio gutljaj i zamišljeno se zagledao u neku tačku na zidu. Bio je to trenutak kada se povlačio u sebe, svoje misli i uspomene.

Abner Louman je već poznavao to stanje. Za pet godina koliko je proveo u društvu sa Parksom naučio je na te trenutke svoga prijatelja i znao kako da ih prevlada. Ćutao je i čekao da ga to prođe i onda je sve bilo kao pre.

Minuti su prolazili sporije nego ikada, ali Loumanu to nije smetalo.

Najzad se Parks jedva primetno osmehnuo i rekao kao da se ništa nije desilo.

– Mičel nije paničar koji od komarca pravi magarca. Ako on kaže da je u velikoj nevolji onda je stvarno tako. I kada je pomenuo da mu je potrebna pomoć većeg broja ljudi koji dobro barataju oružjem, to znači da je u pitanju nevolja u kojoj će doći i do potezanja revolvera. Znam Mičela i zato prosuđujem da se radi o ozbiljnoj stvari.

– Onda bi bilo najbolje da osedlamo konja i da pođemo? Ovaj grad počinje da mi ide na nerve. Ni ljudi ni viski u njemu ne vrede ni pet centi.

Vesli Parks je klimnuo glavom i ispio piće do kraja.

– Imaš pravo – promrmljao je prezrivo odmeravajući posetioce. – Ovaj grad za mene nema nikakav značaj.

Videvši ih kako izlaze, gotovo svi posetioci su se utišali, posmatrajući dvojicu stranaca nepoverljivim pogledima. Čim su se za njima zatvorila vrata, u salun se vratilo „staro" raspoloženje, a lica ljudi postala su veselija i opuštenija.

Njih dvojica su neko vreme ćutke stajali na ivici trema i osmatrali ulicu. Onda se Louman trgao ugledavši usamljenog konjanika koji se približavao.

– Holidej – promrmljao je tiho i munuo Parksa laktom u rebra.

Ovaj se prenuo zadržavši pogled na jahaču ogrnutom pelerinom protiv prašine koja je gotovo u potpunsti sakrivala od pogleda njegovo elegantno odelo od najfinijeg štofa.

– Pa? – promrmljao je.

– Ganer je mrtav i mislim da bi nam, možda, dobro došao čovek koji je uspeo da ga sredi.

Parks se blago namrštio, zagrizao donju usnu i odmahnuo glavom.

– Ne znam. On jeste brz, ali nije čovek Ganerovog kova. Pitanje je kako bismo sa njim.

– U svakom slučaju neće škoditi ako ga pitam, zar ne? Mičel je u pismu nagovestio da bi bilo dobro okupiti što veći broj iskusnih revolveraša. A Holidej je jedan od takvih. Zašto onda ne bismo uzeli i njega? Po mom mišljenju ona žena mu ne znači ništa. Pitanje je kako se on uopšte našao tamo. U stvari, mislim da je odjahao na ranč samo zato da bi joj odneo Romerovo blago.

Parks se naslonio na stub trema ispred ulaska u salun i neko vreme zamišljeno ćutao.

– Mislim da si u pravu, Abnere. Zašto ne bismo uzeli Holideja da nam skine bar deo bremena sa leđa? Mislim da je on sposoban čovek koji bi to mogao. Ja ću biti dosta zauzet sa Felisiti. Moraću veoma da se angažujem ako sa njom hoću nešto ozbiljno. Uostalom, osećaću se bolje ako znam da ti uz sebe imaš nekoga bar približno sposobnog kao ja.

Abner Louman se osmehnuo.

– Izgleda da ima više razloga za naš odlazak na Dalasov ranč, Vesli. Reklo bi se da si svo vreme mislio na Felisiti, zar ne?

Njegov kolega klimnu glavom.

– Uvek je bila u pitanju Felisiti, Abnere. Uvek bila i uvek će biti.

Kada im se Dok približuo, Parks je sišao sa trotoara na ulicu. No, samo trenutak kasnije, sa druge strane ulice zapraštali su hici i kiša olova sručila se na Loumana i Parksa. Za tren oka obojica su povadila revolvere i okrenula se prema uličici koja se završavala tačno preko puta saluna. Tamo su se, zgrčena iza zaklona, nalazila trojica ljudi i pucala.

– Gilford, vrag ga odneo! – promrmlja Parks kroz zube.

Abner Louman je ispalio tri hica, a onda potrčao i sakrio se iza korita za pojenje stoke. Kuršumi koje je ispalio kao odgovor zarili su se u zid trgovine na uglu sporedne i glavne ulice. Videvši šta se događa, Dok je izvukao revolver, čvrsto držeći konja u mestu, još uvek neodlučan da li da se umeša.

U međuvremenu je Parks pogođen u ruku i udar taneta izbacio ga je izvan zaklona. Videvši da mu je prijatelj posrnuo, Louman se okrenuo na petama i, prkoseći kuršumima, potrčao prema njemu. Sa druge strane, uvereni da je Parks ozbiljno pogođen i nesposoban za borbu, trojica napadača su izašla iz zaklona i pošla prema njima, spremna za konačni obračun iz blizine. Ugledavši ih, ljutiti Abner Louman je jurnuo napred pucajući iz revolvera, nastojeći da omogući Parksu da se vrati u zaklon iza pojila. No, umesto da se zakloni iza valova, Parks je stegao zube i pošao primerom svoga druga.

Holidej je video kako dvojica napadača padaju pogođeni preciznim hicima. Videvši šta se desilo, treći je ustuknuo i šmugnuo nazad u uličicu. Tek tada je pustio svog konja da lagano pođe napred, ali je čvrsto

stezao vođice kako bi ga držao pod kontrolom.

Građani su polako punili ulice, ali su se držali na pristojnoj udaljenosti. Međutim, preživeli napadač je izjurio iz uličice i, priljubljen uz konjski vrat, ponovo pripucao prema mestu na kome je pretpostavljao da se nalaze Parks i Louman. Pošto je samo za trenutak skrenuo pogled, nije video Holideja tako da je gotovo naleteo na njega. No, Džordžijančev Mig se propeo uzbuđeno njišteći i sudar je izbegnut za dlaku. Sa druge strane, Parks i Louman su pripucali prema beguncu, gologlavom crvenokosom jahaču koji je brzinim vetra i zaklonjen oblakom prašine udaljavao niz ulicu.

Onda je pucnjava prestala i sve se utišalo. Dok Holidej je umirio konja i krenuo prema njima, isto kao i šerif koji se iznenada pojavio na ulici. Parks i Louman koji su se u međuvremenu podigli, uputili su se prema nepomičnim telima i okrenuli ih.

– Makoj i Sanders! – konstatovao je Parks suvo.

– Tako je, prijatelju – promrmljao je Louman. – Nego, daj da ti pogledam ruku!

Ovaj je ćutke klimnu glavom i dozvolio je da mu Abner zaustavi krvarenje i oko vrata zategne maramu.

– Šta se desilo, mister Parkse? – upita šerif radoznalo.

On se okrete, dok mu se na licu jasno ocrtavao bol.

– Šta, dovraga, mislite da se desilo, šerife? Valjda vidite i sami. Moj prijatelj i ja skoro da nastradamo u ovoj vašoj rupi od grada!

– Pa, nismo mi za to krivi – odvrati čovek sa zvezdom pocrvenevši. – Sto mu gromova, nikada do sada nisam video te nitkove! Ne, oni nisu iz ovog grada, časna reč!

– Znam to, šerife, znam – odbrusio je Parks neprijateljski. – Oni su sa teritorije Dagveja, mister. Ova dvojica su Kolton Sanders i Hič Makoj, a onaj koji je pobegao zove se Otis Gilford.

– Nikada nisam čuo za te ljude.

– Možda, možda – promrmljao je Parks nervozno, a onda pogledao u Holideja.

– Niste se mnogo trudili da sprečite begunca, zar ne, mister? Mogli ste komotno da ga upucate?

Dok ga hladno odmeri.

– A zašto da ga upucam? Za to bi trebao da postoji neki valjan razlog, nije li tako?

Pre nego što je ranjeni i nervozni Parks uspeo nešto da kaže, prišao je Louman i pokušao da smiri situaciju.

– Čovek nije imao nikakvog razloga da se meša, Vesli. Osim toga Gilford se gotovo sudario sa njim i uzbunio mu konja i pre nego što je mogao da shvati šta je šta!

– Pa, video je da nas zasipaju kuršumima, odnosno, da žele da nas pošalju u pakao, Abnere. Zar misliš da je trebao da stoji po strani i da se ne meša?

– Čovek nas gotovo ni ne poznaje niti ima ikakvih obaveza prema nama.

Ljudi oko njih su počeli da žagore, šerif se nervozno vrpoljio, a Vesli Parks je pridržao ranjenu ruku onom zdravom i iznenada se s naporom osmehnuo.

– Iskreno rečeno, mislim da je Abner u pravu, Holideje. Vi nemate nikakvih obaveza prema nama i ne dugujete nam ništa. Prema tome, zaboravite ono što sam maločas rekao – dodao je, a onda se okrenuo prema šerifu.

– Postarajte se da se ovi ljudi propisno sahrane i zaboravićemo da se ovaj incident uopšte i desio.

– To ćemo veoma rado učiniti, mister Parkse – odvratio je Remi, zadovoljan što su se strasti smirile.

U međuvremenu, Dok je priterao konja tik uz njega.

– Svratiću kasnije da porazgovaram sa vama, šerife. Radi se o Peni.

Čuvar se lecnu i prevrnu očima.

– Samo mi je još to trebalo... – promrmljao je nerazgovetno, priznajući da ga je u trenutku oblio hladan znoj. Šta je sada ta žena izmislila, zapitao se, a onda se glasno nakašljao.

– Samo dođite, mister, Holideje – kazao je kao da ga čeka najprijatnuja stvar na svetu – Čekaću vas – dodao je brižno.

V

Stojeći pored stola za kartanje, Abner Louman je zadovoljno udahnuo; upravo je završio previjanje Parksove ruke, pomogao mu da obuče jaknu i stavio flašu viskija pred njega ponudivši mu da nategne.

Ovaj je to oberučke prihvatio, zgrabio je flašu i požudno potegao gutljaj. U trenutku kada je vratio na šank, ugledao je Holideja kako ulazi u salun.

Dordžijanac je mirno prišao šanku i poručio brendi.

Barmen ga je ćutke uslužio i ostavio bocu na šanku. Iako je krajičkom oka primetio Parksa i Loumana za stolom u uglu, Dok je mirno sedeo ne okrećući se. Za to vreme njih dvojica su nešto tiho pričali. U jednom trenutku Parks se nagnuo, dobacio nešto svome prijatelju koji je odmah ustao i laganim korakom prišao šanku.

Barmen mu je bez reči sipao piće, uzeo novac koji mu je Holidej stavio na šank i brzo se udaljio.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda je Abner Louman rekao – Viski im nije najbolji.

Holidej je slegnuo ramenima.

– Šta želite osim pića, Loumane?

Ovaj se zablenuo u Dokovo hladnokrvno lice ne shvatajući da je neko već prozreo njegovu nameru. Zato je ćutao ne znajući šta da kaže.

– Šta želite od mene? – ponovio je Dok. – Jer, očigledno je da piće nije razlog što ste ovde pošto vam se flaša viskija nalazi na stolu.

Louman je duboko uzdahnuo shvativši da je pročitan.

– Pa... Vesli je hteo da govori sa vama. Naime, zaključili smo da ste čovek koji je pogodan za našu ekipu jer Ganera.... Ganera više nema. Zato vam predlažemo da se udružite sa nama.

– Ja ne iznajmljujm revolveraške usluge, mister – odvratio je Dok kratko.

– I mi ne iznajmljujemo naše, samo da znate. Bar ne u onom smislu kako se to obično misli. Neće biti nikakve štete ako saslušate ono šta ćemo vam reći, zar ne?

Holidej je ispio piće do kraja i odvratio – U ovom trenutku nemam planove za budućnost, Loumane – kazao je ravnodušnim glasom – ali sasvim sam siguran da nema razloga da se udružujem sa grupom revolveraša koja za svaku sitnicu poteže pištolj.

– Mi smo pristojni i vaspitani ljudi – odvratio je Louman. – A sada bih vas molio da se pridružimo Parksu, mister.

Pošto se nije nigde žurio Holidej je ćutke krenuo za njim. Parks ga je pozdravio klimnjem glave i učtivim pozdravom, a onda se još udobnije namestio u stolici.

– Naš poznanik misli da smo mi neki krvoželjni psi kojima je prolivanje krvi glavni cilj – rekao je Louman. – Ne znam kako da ga razuverimo.

– Na neki način to i jesmo – kazao je Parks, gurnuvši flašu prema Doku.

– Nije sasvim pogrešio.

– Došao sam da čujem šta hoćete – odvrati Dok. – Dakle?

Parks zadovoljno klimnu glavom.

– Dopada mi se što pošteno nastupate. Dakle ovako, došli smo ovamo da pomognemo čoveku koji je u svoje vreme drugima činio dosta dobrog. U ovom trenutku on je suočen sa velikim problemom koji ne može da reši.

– A vi možete da ga rešite za njegov račun, je li tako? – dopunio ga je Holidej.

Parks klimnu glavom.

– Tačno tako. Mi možemo i hoćemo. Evo o čemu se radi: obećali smo jednom čoveku da ćemo mu pomoći u obračunu sa bandom ubica i kradljivaca stoke. On se zove Dalas Mičel i nekada mi je pomogao kada sam bio u velikoj neprilici i strašno me zadužio. I eto, sada sam sa zadovoljstvom iskoristio priliku da dođem ovamo i pomognem koliko mogu. Dalas mi je pisao da mu je potrebna grupa hrabih ljudi veštih oružju, pa je i Abner pošao sa mnom. Usput smo pokupili i Ganera da bi nas bilo više. Dobro, nije bio baš neki lik, ali i sami znate da je retko naći sposobnog čoveka koji je vičan oružju i koji nije u sukobu sa zakonom. Naravno, mi znamo šta bismo želeli, mister. To je neko kao vi.

– Ustrelio sam Ganera što znači da sam dovoljno kvalifikovan da se družim sa vama? – prekinuo ga je Dok.

Parksove oči se opasno suziše.

– Nije baš tako jednostavno, mister. Ne samo zbog toga. Videli smo da ste želeli da izbegtnete sukob, pa tek onda mu odgovorili što je za nas veoma bitno. Iskreno, bitno nam je što odlično baratate oružjem, ali je možda još bitnije to što se niste hvalili i za sebe od toga pravili kapital. Dalas Mičel je fini čovek, velikodušan, častan i predan radu i naša pomoć mu je zaista potrebna. Nama je,opet, potrebna vaša. Ako nemate neki poseban cilj i ako se, kao što ste rekli Remiju, samo na prolazu kroz ovaj kraj i ako nemate nikoga osim one žene u Romerovoj kolibi. U tom slučaju vam nudimo priliku da zaradite dosta novca i učinite nešto dostojno hvale, nešto što verovatno nikada niste učinili u životu.

– Nikada? – dobaci Holidej. – Stvarno tako mislite?

Louman se požuri da objasni.

– Ono što Vesli pokušava da objasni je da mi nismo ono što u nama vide građani ovog grada i drugih gradova sličnih njemu. Mi smo obični ljudi koji sredstva za život zarađuju časno i pošteno, koliko je to u ovim divljim krajevima moguće. Potrebni ste nama, mister Holudeje, pogotovo sada kada je Vesli ranjen i kada smo skraćeni za Ganera. Uostalom, šta možete da izgubite?

Umesto odgovora Dok se samo osmehnuo.

– Šta vas muči, Holideje? Ne bojite se valjda bande kradljivaca stoke?

– Ne.

– Onda?! U čemu je stvar?

– Pitanje je ko diktira igru.

– Igru? Nisam siguran da razumem. Kakvu igru?

– Pa, pitanje je o čemu se radi i ko je u toj celoj stvari kriv, a ko nevin. Jeste da je dobro zaraditi novac, ali ne bih sebi dopustio da ubijem ili povredim nekoga samo zato što je tako naredio onaj ko me plaća. To je bedno. Kada je u pitanju ljudski život za mene su potrebni mnogo jači i plemenitiji motivi.

Parks se prezrivo osmehnuo, ali je Louman ponovo uzeo reč ne dajući mu da bilo šta kaže.

– Holideje, Mičel smatra da banda kradljivaca stoke vreba pogodan trenutak da mu otme stado ili bar jedan njegov deo. Svaku takvu otimačinu treba osujetiti. Zar vam to nije dovoljno plemenit motiv?

Dok klimnu glavom.

– Uopšte uzevši, ta tvrdnja je tačna. Ali, voleo bih da mi ispričate nešto više o svemu.

Sada se i Parks ubacio u razgovor.

– Mičel nije uspeo da otkrije gde se kradljivci sakrivaju. Verujte mi da je pokušao sve, jer je on iskusan stočar i ne predaje se tako lako. Ali ono što mogu da zaključim iz njegovog pisma, jer čovek kao on takve stvari samo nagoveštava, je činjenica da nema dovoljno poverenja u svoje ljude. Čak šta više, pretpostavljam da sumnja na nekog od njih.

– Da li je do sada imao nekih većih gubitaka?

– Ne, samo nekoliko goveda, ali mnogi znaci učvrstili su ga u uverenju da mu predstoje ozbiljne neprilike. Vi znate kako to ide: u početku „na sitno", a onda sve više i više. Možda neće proći dugo vremena i moraćemo da se sukobimo sa čitavom armijom kojota. Može se desiti da u tom ratu svi izginemo.

Holidej ga je ozbiljno odmerio.

– Izgleda da vam je Mičel stari prijatelj – rekao je.

– Do sada nisam imao boljeg – odvratio je Parks. – Dakle, šta će biti, Holideje? Hoćete li doneti odluku? Oh, pa vi niste od onih ljudi koji se premišljaju! Mogli ste se uveriti da nismo ubice. Nismo dozvolili Ganeru da vas izrešeta čim vas je ugledao. Držali smo ga na uzdi i dali vam šansu.

Dok izvadi cigaru iz tabakere i lagano je pripali.

– Mislili ste da će me pobediti. Računali ste da je brži od mene.

Laranard se osmehnuo.

– Možda smo verovali da će vas srediti, ali to u krajnjoj liniji nema značaja. Bili smo fer. Konačno i najvažnije je da nam Ganer nije bio ništa posebno. Nije bio naš drug. Pošto ga nema, treba nam neko ko će da ga zameni.

– Otvoreno i jasno – prokomentarisao je Holidej. – To mi se dopada.

– Sa poštenim ljudima uvek nastupam otvoreno i jasno. Mičelov ranč ima tri sektora gde treba skupljati stoku. Svaki od nas treba da preuzmeo po sektor i pazi šta se događa, a da za to vreme Mičelovi momci rade svoj posao. Posle nekih nedelju dana stado bi bilo prikupljeno, a mi bi i dalje motrili kauboje i kontrolisali šta se događa. Sve sam dobro proračunao; za šest nedelja trebalo bi da sakupimo stoku i oteramo je do pijace u Raš Veliju. Za tih šest nedelja dobili biste pristojnu platu, Holideje.

– Tri stotine dolara mesečno i hrana što za šest nedelja iznosi četiri stotine i pedeset dolara – dobacio je Louman.

– Toliko mogu da dobijem za jedno veče ako me karta posluži – prokomentarisao je Dok uz osmeh.

– Taj novac je sitan za rizikovanje glave. Meni je mnogo važniji onaj drugi motiv o kome sam maločas govorio. A vi... koliko ćete vi dobiti, Parkse?

Ovaj se namršti. Neko vreme je zamišljeno ćutao, a onda odvratio – Ja neću dobiti ništa. Abneru sleduje plata, a i vama ako pođete. Ja neću dobiti ništa jer sam u nešto drugačijem položaju. U pitanju je lična stvar o kojoj ne želim da govorim. Dakle, hoćete li sa nama ili nećete? Već dosta vremena smo izgubili u ovom prokletom gradu.

– Polako, polako – odvratio je Dok. – U ovakvim stvarima žurba može biti

vrlo štetna. Ako već treba da donesem odluku želim da znam na čemu sam. Dakle, želim da razjasnim još neke pojedinosti.

– Na primer?

– Na primer, taj Gilford. To je još jedan dodatni rizik koji mi niste razjasnili. I to veliki, nije li tako? Imao sam prilike da vidim da je momak jedan od onih koji pucaju u leđa, a to mi se nikako ne dopada.

– Tu ste u pravu – složio se Louman. – Ti momci iz zasede su prava kuga. No, neka vam Parks objasni.

Ovaj se nelagodno promeškoljio na stolici i slegnuo ramenima.

– Pa, to je u vezi sa Ganerom. Nisam sasvim siguran, ali imam utisak da je čovečuljak izbrbljao nešto što nije trebalo. Doduše, morate znati da je, pre nego što smo se mi pojavili, Bart Ganer jahao sa Makojom, Sandersom, Gilfordom i možda Džerijem Ganerom.

– Džeri Ganer? To je brat onog....

– Da, Bartov brat od strica, inače okoreli ubica.

– To znam – kazao je Dok. – I onda? Šta hoće to društvo?

– Pa, mi smo ih sreli u Dagveju i dogovorili se sa Bartom Ganerom da pođe sa nama. No, izgleda da su ostali u nekoj vezi sa kradljivcima koji su se nameračili na Mičelovu stoku i da su zato hteli da nas likvidiraju.To im je bilo utoliko lakše što ste vi sredili Ganera.

– Hm, to bi mogao da bude dobar razlog – složio se Dok. – Dakle, ta opasnost i dalje postoji. Srećom, Gilford je samo jedan čovek.

– Možda se varate. Ja verujem da je Gilford zbrisao kako bi obavestio Džerija Ganera koji je glava bande. Kladim se da će se za nedelju dana naći u okolini sa željom da se dočepa naših glava. Pri tome će sa vama hteti posebno da se obračuna jer ste mu likvidirali brata. Prema tome, bilo bi dobro da nam se pridružite, bez obzira na planove koje imate. Tako bismo jednim udarcem ubili dve muve: sačuvali bismo Mičelovu stoku i istovremeno sredili Gilforda i Džerija Ganera.

Holidej je odbio dim i provukao prste kroz kosu. Noć provedena sa Peni donela mu je odmor i opuštanje, ali posle doživljaja sa njom nije mu se ostajalo u ovom gradu gde se odigralo toliko neprijatnih događaja. No, nije mogao otići, a da ne učini ono što joj je obećao i što joj je u ovom gradu licemera svakako pripadalo. Tu bi mu pomoć Parksa i Loumana bila dobrodošla. Iako druženje sa ovom dvojicom nije bilo ono što je priželjkivao, ono je u sebi nosilo nešto što mu je odgovaralo: akciju i pokret. Stavio je sve na vagu i brzo izračunao. Ipak će im se pridružiti!

– Tu ima još nešto... – rekao je pogledavši Parksa. – Imam nekih obaveza koje moram...

– Obaveza?! Prema onoj ženi?

– Da. To je... lični račun – odvratio je i u nekoliko reči objasnio šta bi valjalo učiniti. – Dakle – kazao je završavajući –, treba obraditi šerifa, gradskog beležnika i gradonačelnika. Možda još nekoga, ne znam ni sam.

– I ova trojica će biti dovoljna. Mi ćemo ih ubediti, jer ako nismo u stanju da učinimo tako nešto, onda nismo u stanju ni da se upustimo u ovu drugu avanturu. Evo šta bih ja predložio, Holideje. Vi uzmite na sebe šerifa, a mi ćemo „preparirati" gradskog beležnika i gradonačelnika. Posle toga krećemo u pomoć Mičelu. Važi?

– Dogovoreno – odvratio je Holidej klimnuvši glavom.

Samo nekoliko trenutaka kasnije na vratima saluna pojavio se šerif.

– Eno vaše žrtve, Holideje – dobacio je Louman. – Ne vidim zašto već sada ne biste krenuli u akciju. Što se mene i Veslija tiče, obećavam da ćemo naše „klijente" za dva sata obraditi tako da će učiniti sve što tražimo. Evo, odmah krećemo.

Holidej klimnu glavom.

* * *

Tri sata kasnije, Holidej, Parks i Louman odjahali su iz Timber Lejksa i uputili se ka ranču Dalasa Mičela koji je bio udaljen dan jahanja. Bez zadržavanja su prešli brda i jedan uzan pojas pustinje gde su prenoćili da bi ujutro nastavili putovanje kroz preriju. Travnata ravnica bila je izbrazdana tragovima goveda, ali su tu i tamo mogli da se vide i tragovi potkovanih konjskih kopita. No, nisu pronašli ništa što bi izazvalo njihovu sumnju i zadrže se više nego što je potrebno.

Veče je donelo hladniji povetarac, što je navelo Parksa da još brže potera konja. Sledeći ga, Holidej i Louman su učinili isto. I tako, tri sata posle zalaska sunca, kada su stotine zlatasto sjajnih zvezda zaposele nebo, a mesec izvirio iza oblaka, stigli su do ranča Dalasa Mičela.

Ušavši u dvorište, uputili su se ka stepencama koje su vodile na prostranu, dugu verandu. Tu je Parks sjahao, otresao prašinu sa odela i šira i, koliko je to bilo moguće, obrisao čizme. Kada je završio laganim korakom je zakoračio na terasu dok su Holidej i Louman ostali u sedlima i mirno ga posmatrali.

Onda su se glavna ulazna vrata otvorila i na verandu je izašao sredovečan čovek snažne građe, svetle kose i simpatičnog lica. Izašavši u mrak nekoliko puta je žimirnuo i protrljao oči, a kada je prepoznao pridošlicu, njegovo lice se ozarilo.

– Vesli, đavole iz pakla, ipak si došao! Od pisma je prošlo dve nedelje i već sam izgubio svaku nadu.

Dalas Mičel se srdačno rukovao sa Parksom, a onda i sa Abnerom Loumanom pošto su i njih dvojica u međuvremenu prišli.

– Dobrodošao, Abnere – pozdravio ga je isto tako ljubazno, a onda pogledao prema Holideju. – Pretpostavljam da ste vi Abnerov i Veslijev prijatelj, mister. Ako je tako, vrata moje kuće su vam širom otvorena. Ja sam Dalas Mičel.

– Ja sam Džon Holidej – odvratio je Dok pružajući ruku.

– Drago mi je mister. Osećajte se ko kod svoje kuće, momci – dodao je i vratio se do ulaza. – Felisiti, momci su stigli! – doviknuo je nekome unutra. – Izađi da ih pozdraviš i ponesi jednu bocu viskija.

Privučen senkama, Holidej je mahinalno pogledao prema prozoru. Tamo se za trenutak pojavilo lice mlade lepe žene, a na uglovima njenih usana zaigralo je nešto kao nagoveštaj osmeha. I pre nego što je uspeo da reaguje i uzvrati joj osmehom ona je nestala, a Louman ga je blago gurnuo uputivši mu upozoravajući pogled. Prošlo je samo nekoliko trenutaka, a mlada žena je stajala na ulaznim vratima i rukovala se sa Parksom.

– Drago mi je što vas vidim, Felisiti – kazao je blago. – Izgledate divno, kao i uvek.

Dok je mirno stajao i posmatrao. Devojka duge tamne kose i svetlih; verovatno zelenih očiju bila je prava lepotica. I zaista, činilo se kao joj je drago što vidi Parksa. No, njene sjajne oči odmeravale su i Loumana i Holideja sa vidnim interesovanjem. Imale je oko dvadeset i dve i zaista je plenila pojavom.

– Sto mu gromova, gospođice – dobacio je Louman skidajući šešir.

– Kada vas čovek vidi, dođe mu da se pojede od muke što gubi vreme u preriji i juri prašnjavim putevima trčeći za stokom. Ala ste vi porasli!

– Kao izrasla iz vode! – dodao je Mičel ponosno i zagrlio svoju kći.

– Hajde, idemo unutra, dušo!

Parks nije skidao oka sa devojke – ponudio joj je ruku kako bi zajedno ušli unutra, ali je ona još uvek stajala u istom mestu i gledala u – Holideja.

– Vesli, zaboravili ste... – prošaputala je i glavom pokazala prema Holideju. – Pravila lepog ponašanja...

– Izvinite, Felisiti, sasvim sam zaboravio. Biće da je vaša pojava uticala da na trenutak zaboravim na sve društvene obzire. Dakle, da vam predstavim svoga novog poznanika. Ovo je Dok Holidej.

Dok se uzdržano osmehnuo i jedva primetno se naklonio puštajuću da sve završi samo na tome. No, ulazeći u kuću iza devojke i njenog oca, ponovo je ugledao izraz nelagodnosti u očima Abnera Loumana. Ta nelagodnost se malo kasnije pretvorila u jasno prepoznatljivu zabrinutost kada je Felisiti pićem poslužila prvo Holideja, a zatim i ostale. Ništa ne govoreći ali pažljivo prateći situaciju, Dok je shvatio da je Abner uznemiren zbog devojčinog ponašanja prema Parksu.

Sa druge strane, rančer je mirno izlagao problem, bolje reći odgovarao na mnoštvo pitanja u vezi kradljivaca sa kojima se borio.

– Iskustvo mi kaže da se radi o organizovanoj bandi, surovim tipovima koji ne prezaju ni od ubistva. U prvo vreme bili su zadovoljni sa dvadesetak goveda, odnosno, tako je bilo prvi put. Računao sam da će se zadovoljiti onim što su ščepali, ali sam se prevario.

– Razumljivo – prokomentarisao je Dok. – Niste imali posla sa zločincima i ne znate njihovu psihu. Oni uvek prave takve probe, a onda gaze sve dublje i dublje.

Parks sa izrazom nepoverenja odmeri Holideja, nezadovoljan što se on upleo u razgovor. Ali Mičel to nije primetio.

– Tačno – nastavio je klimnuvši glavom. – Nekoliko nedelja kasnije ponovo su udarili. Našli smo trag četrdesetak goveda i petorice konjanika. To je bilo već nešto ozbiljnije i sa ljudima sam utrošio oko nedelju dana u nastojanju da ih uhvatim, ali bez uspeha. Kao i prvi put uputili su se prema brdima, a tamo, i sam znaš Vesli, da tamo ima na desetine puteva koji vode preko granice.

Rančer je za trenutak zastao i duboko uzdahnuo.

– Onda sam postavio noćne straže, ali to se pretvorilo u tragediju. Trojica mojih ljudi bili su ubijeni iz zasede, a nijedno grlo nije ukradeno. Banditi nisu ni pokušali da ih oteraju. To zaista ne razumem.

– U pitanju je nova igra – dobacio je Holidej vadeći cigaru. – Sistem iscrpljivanja, mister.

– Izgleda – složo se rančer. – Sa dolaskom zime odlučio sam da prikupim svu preostalu stoku i da je preteram na pogodnije pašnjake bliže granici. Planirao sam da, kada zima prođe, popunim krdo za umanjeni broj, u nadi da će se kradljivci zamoriti čekanjem i odustati od daljih pokušaja. No, oni su me opet nadmudrili: ubili su još dvojicu kauboja i odveli sto grla stoke. I tako, ljudi su postali nervozni, u sve se uvukao strah i ne mogu da se ljutim što se boje. Zato sam odlučio da ti pišem, Vesli. Na ranču imam dobrih ljudi, ali ovo što se događa, to stvarno prevazilazi njihove sposobnosti. Ovo traži ljude tvog i Abnerovog kova.

Mičel je za trenutak pogledao u Holideja koji je, opet, sa divljenjem posmatrao njegovu kćerku. – Sada više ne treba da brineš – dobacio je Vesli Parks. Prepusti to meni i učiniću da bande nestane što pre – kazao je i pružio čašu Felisiti.

– Zahvalan sam ti zbog tih reči, Vesli.

– Svakako, svakako, Samo, mislim da treba da znaš nešto. Naime, ja sam prihvatio ovaj posao jer se osećam obavezan prema tebi, prijatelju. Ali Abner i Holidej su ovde iz drugih razloga. Ja sam im obećao četvoro-

struko veću platu od tvojih kauboja. Ako se ne slažeš, reci da...

– Sve će biti kako ti kažeš, Vesli. Samo me spasite od tih ubice i lopova. I nemoj misliti da ćeš ti raditi bez ikakve naknade. Dalas Mičel tako nešto neće dopustiti.

Parks je tvrdoglavo odmahnuo glavom.

– Ne, to nikako. Moje usluge su za tebe besplatne, Dalase. Ne bi trebalo da te podsećam zbog čega. Dobro, večeras ćemo se smestiti, a sutra ćemo obaviti izviđanje.

Parks je ispraznio čašu i odmerio Felisiti koja se udaljila ne primećujući nežnost u njegovom pogledu. Abner Louman je takođe ispio svoje piće i podigao se, dajući i Doku znak rukom.

– Hajde da se smestimo, Holideje. Treba da se upoznamo sa ljudima i kažemo im ko smo i zašto smo ovde. Mislim da bi to bilo u redu.

– Da – složio se Holidej. – Gde ćemo spavati?

– Pored spavaonice postoje još i dva mala odeljenja koja će vam odgovarati.

– U redu – kazao je Holidej i pružio praznu čašu Felisiti. – Hvala, mis Mičel – rekao je učtivo.

– Zovite me Felisiti, mister – ispravila ga je. – Niko na ranču me ne zove mis Mičel.

Dok se osmehnuo krajičkom usana i okrenuo se, spreman da pođe. Abner je sledio njegov primer.

Upoznali su se sa prisutnim kaubojima koji baš i nisu bili oduševljeni njihovim dolaskom. Kasnije, dok se umivao na pumpi pored spavaonice, Holdej je ugledao Parksa i Felisiti Mičel kako, vodeći njegovog konja, idu prema štali.

Brišući lice peškirom, Louman je primetio Holidejev začuđeni pogled kada je par zastao, a Parks privukao devojku k sebi. Međutim, ona se brzo izmigoljila iz njegovog zagrljaja, a Abner Louman je prokomentarisao – Skrećem vam pažnju, Dok, da Vesli misli ozbiljno sa Felisiti, đavolski ozbiljno. Zato nemojte učiniti ništa, nikakav nagovaštaj koji bi za posledicu imao promenu Parksovog stava prema vama. Ganer je bio jedno, a Vesli je nešto sasvim drugo.

Dok se namrštio. Nikada nije voleo da mu neko govori kako da se ponaša, pa su mu se Loumanove prijateljske reči nikako nisu dopale.

– To je Parksova stvar, Abnere. I ja vama skrećem pažnju na to da ne volim kako me neko mnogo ograničava. No, ne bojte se. Neću se mešati u njegove privatne stvari pošto to nije moj manir.

Nešto kasnije, Dok je ispružen na leđima pokušao da odagna umor. Nekoliko trenutaka se vrpoljio, a onda sklopio oči, željan sna. I gle čuda: pred sobom je video lepo Felisitino lice i osetio miris njene kose.

Bilo je to veoma čudno.

VI

Kada je ujutro ušao u kuhinju, Dalas Mičel je zapanjeno zastao. Da li on to dobro vidi? Njegova kćer posluje oko šporeta odakle se šire prijatni mirisi!

Ona se okrenula i praveći se da ne vidi njegov zaprepašćeni pogled, poželela mu dobro jutro i nastavila da radi.

Kada je sve pripremila i postavila sto, otac ju je ponovo iznenađeno odmerio ne verujući da je ono što vidi moguće.

– Ne izgleda mi da imaš dobar apetit, tatice – kazala je poljubivši ga u obraz.

On se osmehnu.

– Doručak izgleda fino, ali šta se desilo sa kuvarom? Gde je on?

– Rekla sam mu da odjaše u preriju i vidi šta se radi kod kauboja koji skupljaju stoku, tata. U ovim napornim danima, tim ljudima je potrebna hrana bolja od tvrdo skuvang pasulja, suvog mesa i crne kafe.

Mičel je iznenađeno podigao obrve, ne sećajući se da je njegova kćerka ikada vodila računa o takvim činjenicama.

– Ne znam otkuda ti to, draga, ali ti ljudi su naviknuti na suvu hranu i logorsku vatru. Vidim da imaš nameru da ih pokvariš, devojko. I šta ćemo kada kasnije od tvog tate budu tražili više nego što je uobičajeno za obične kauboje.

– Ne, tata, ne verujem da će doći do toga. U stvari, ako hoćeš da budem iskrena, već mi je dojadilo da sedim u kući i ne radim ništa. Čini mi se da krajnje vreme da nešto počnem, zar ne?

Umesto odgovora, Dalas Mičel je nešto nerazumljivo promrmljao, a onda se bacio na doručak, prijatno iznenađen načinom na koji je hrana servirana kao i ukusom pečenog hleba.

Možda sve ide sa godinama, razmišljao je o svemu njen otac, razmišljajući kako je do sada Felisiti jedino znala da se baci u sedlo, jaše sa kaubojima po preriji ili pak satima radi sa svojim omiljenim konjem koga joj je, još kao ždrebe, poklonio kada je završila koledž. No, to je sada bila stasala dvadeset dvogodišnja devojka i on je samo pre nekoliko meseci razmišljao o tome kako je vreme brzo prošlo i kako nije ni primetio da se dojučerašnji devojčurak razvio u pravu ženu.

– Kada završim doručak poći ću da vidim kako kauboji napreduju sa prikupljanjem stoke. Hoćeš li sa mnom, dušo?

Ona se okrete se široko se osmehnu.

– Hoću, tatice. Baš bih volela da pođem s tobom.

– Dobro. Ako je tako, osedlaj svoga konja i reci Tompkinsu da za mene pripremi vranca. I voleo bih da se držiš malo podalje od ljudi. Mislim od svih ljudi, malena.

– Šta imaš na umu kada mi to kažeš, tata?– zapitala je.

– Čini mi se da sam bio dovoljno jasan, devojko. Hoću da kažem da me naši ljudi sa ranča ne zabrinjavaju. No, Vesli, Louman i onaj treći, Holidej, oni su nešto sasvim drugo.

Pošto je završio doručak, Dalas Mičel je uhvatio kćerku za ruku i ozbiljno je odmerio.

– Felisiti, dušo, u ovom svetu muškaraca ti si nešto sasvim posebno. Lepa si, mlada i poželjna i u poslednje vreme primećujem kakav utisak ostavljaš na ljude.

Devojka se stidljivo osmehnula, a lice joj se oblilo rumenilom.

– Misliš da ja ne znam kako treba da se ponašam i da nisam u stanju da svoje ponašanje prilagodim situaciji?

– Ne, ne, ne mislim to dušo, kao što se ni ne bojim ljudi koji su već dugo sa nama. Oni znaju ko si, čija si i gde im je mesto. No, ova trojica su nešto drugo, draga. To je posebna vrsta ljudi koja ne postavlja granice svojim željama; oni ne priznaju i ne poštuju pravila kojih se mi pridržavamo.

Devojka se odmače od njega i prekorno ga pogleda.

– Ali, gospodin Parks i gospodin Louman su tvoji prijatelji, tata. Oni su ovde da bi nam pomogli da se otarasimo kradljivaca, zar ne? Valjda ne sumnjaš da bi neki od njih imao nečasne namere prema meni?

On slegnu ramenima.

– Samo želim da ti skrenem pažnju i da se osiguram da tu stvar shvatiš kako treba. Tačnije rečeno, hteo bih da ti kažem da nikako ne želim da Vesli sebi uvrti u glavu neke pogrešne ideje o tebi i njemu. Prema tome, kažem ti da budeš obazriva, dušo.

Felisiti je ćutala. Po prvi put joj je bilo žao oca. Naime, tek sada je shvatila da je to što je tražio pomoć od Parksa i Loumana za njega bilo vrlo mučno, odnosno, da je tu odluku doneo posle dužeg kolebanja.

– Tata, nijedan od njih ne znači mi više nego što znači tebi. Uostalom, Abner se prema meni već ophodi kao prema sestri, to je sigurno. A što se tiče Parksa, on je čovek koji je prešao tridesetu i uvek je u pokretu i ja jednostavno ne verujem da će mu uopšte pasti na pamet da se skrasi sa nekom ženom.

– Ne budi tako sigurna u to dušo – odvrati on namrštivši se. –Prema načinu na koji se Parks prema tebi ponaša stekao sam neprijatan osećaj kao da... kao da na tebe polaže neko pravo. Odbio je da uzme novac za uslugu i to me je zabrinulo. Ako ne želi da uzme novac i bude plaćen za ono što ovde radi, šta je onda njegova cena? Ne bih želeo da kasnije moram sa mu kažem da nije za člana moje porodice, to nikako ne bih želeo.

Ona se okrete i priđe stolu. Sklanjala je posuđe i pokušavala da potisne nelagodnost koja ju je obuzela. Da, tek sada je shvatila šta joj se sve

moglo dogoditi. Iako je osećala da je istinita, očeva otvorenost joj nije bila prijatna.

Shvatajući šta se dešava sa njegovom memzimicom, Dalas Mičel je lagano izašao napolje i pogledao prema brežuljcima iza kojih su se nalazili njegovi najbolji pašnjaci. Pomislio je na bandite i lice mu se iznenada smrklo.

Situacija će se zakomplikovati, to je bilo sigurno.

Nije mu bilo drago što će, u sukobima koji slede sigurno pasti krv.

No, ništa nije mogao protiv toga.

* * *

– Vesli dobro zna svoj posao, zar ne, Holideje? – dobacio je Abner Louman u trenutku kada su se zaustavili u senci jedne nakrivljene stene i nasuli sebi kafu.

– Da, izgleda da zna kako se to radi – složio se Dok.

– Da ga sudbina nije naterala da pođe putem revolveraša, kladim se da bi bio najbolji nadzornik ranča u celom kraju – konstatovao je Louman zadovoljno. Zatim se udobnije namestio, zabacio šešir i pokušao da popravi košulju. Posmatrajući ga, Holideju se učinilo da Abner izgleda mnogo umorniji nego kada su pre dva dana stigli na mesto skupljanja stada.

– Do sada je sve išlo dobro – kazao je. – Koliko grla stoke misliš da je skupljeno?

Louman je pažljivo odmerio veliko krdo ugojenih goveda koja su pasla na ravnom pašnjaku, nešto niže ispod njih.

– Pa... računam negde između šest i sedam stotina. Vesli kaže da treba ih bude oko osam stotina. Hm... samo bog zna gde ćemo da nađemo još stotinu.

– Sa one strane brda ima još nekih pašnjaka – dobacio je Holidej.

Louman začuđeno podiže obrve.

– Misliš da tamo ima još stotinu grla? Pa, ne bih baš bio siguran.

– Kažem ti samo ono što sam video. Po tragovima koje sam video zaključujem da je dosta goveda otišlo tim pravcem. Po boji terena na vrhu, očekujem da ćemo na drugoj strani brda naići na mesto gde ima sasvim fine i sveže trave. Stoka je voli i ne bi me čudilo ako je dobar broj odlutao u potrazi za njom. Tako se moglo desiti da se neka od njih zagube i odu na drugu stranu.

Abner Louman je zatreptao i počešao se po bradi.

– Izgleda da Vesli nije jedini koji nešto zna o skupljanju i čuvanju stoke. Odakle ste vi to naučili?

– Sa više izvora. Dosta sam skitao po ovim krajevima, ali najvažnija saznanja prikupio sam od Apača.

– Stvarno? Kakve ste vi veze imali sa njima?

– Bilo bi možda preterano kada bih vam rekao da im dugujem život – kazao je Holidej mirno. – U svakom slučaju oni su me mnogo zadužili. Od njih sam naučio tako mnogo o stvarima iz prirode.

– A gde ste naučili da baratate revolverom?

– Nigde posebno. Kao i toliki drugi mnogo sam lutao zapadom i upadao u razne neprilike iz kojih sam morao da se izvlačim. Kao što znate, nevolja čoveka nauči mnogim stvarima.

Louman je klimnuo glavom i zagledao se u daljinu. Dan je bio vruć pa je i sedenje u senci postalo skoro nepodnošljivo. Pomislio je na Parksa koji je i dalje jahao ravnicom obilazeći kamenitu pustaru.

Kada se napokon pojavio na vidiku, pred sobom je terao grupu goveda koju je priterao uz stado i lagano dojahao do mesta gde su se odmarali Holidej i Louman.

– Tamo gore je predeo od vulkanskog kamenja – kazao je. – Moglo bi se desiti da sa druge strane nađemo veći broj goveda.

– Holidej mi je maločas rekao baš to – promrmlja Louman. – Po njegovoj proceni tamo može biti sto, čak sto i pedeset grla.

Vesli Parks klimnu glavom.

– Moguće je – složio se. – Hoćete li da pođete da proverite? Holideje, mogli biste poći iz ovih stopa.

– Pa mogli bismo – odvratio je Dok i već sledećeg trenutka se našao u sedlu. Obuhvatio je pogledom neravni predeo koji se pružao ispred njih. – Predlažem da ja krenem desnom stranom kroz onaj prolaz, pa ću odatle poterati niz klanac sve što budem našao. Vi biste mogli krenuti levom stranom.

– Slažem se – kratko je rekao Parks.

Dok je dodirnuo rukom obod šešira i pojahao napred. Kada se izgubio iza jednog, kamenjem prekrivenog brda, Louman se obrati prijatelju – Znaš, Vesli, što vas duže gledam sve više mi se čini da vas dvojica imate dosta zajedničkog. Obojica doprinosite da se osećam potpuno nepotrebno.

– Prikupljanje stoke je jedna stvar, Abnere – kazao je Parks blago – ali, sasvim druga stvar je sačuvati stado i sprečiti da se goveda raziđu. Dakle, tek tada ćemo videti od kakvog je materijala ovaj naši novi prijatelj Holidej.

– Meni se čini da je da nije od lošeg materijala, Vesli – kazao je Louman i videvši Parksov prekoran pogled, brzo uzjahao konja i krenuo na zadatak. Puna dva sata jahao je po nepodnošljivoj vrućini, ali nije našao nijedno grlo. Nedugo posle toga naišao je na klanac koji su njegovi prijatelji već pominjali i uputio se duž stena. Kada je stigao do kraja naišao je na Doka koji je prikupio već nekih četrdesetak dobro ugojenih goveda koje je smestio u jednu jarugu sa suprotne strane.

Pošto je sjahao, Louman je čučnuo iz jedan kamen i rekao – Ohooo, to se zove zaraditi novac u znoju lica svoga. Zar ova vrućina nije ubitačna? Meni se čini da ću poludeti!

– Naravno, Abnere, vrelo je kao u paklu – odvratio je Dok bez mnogo dvoumljenja.No, već u sledećem trenutku Holidej je povukao Abnera Loumana na zemlju. Istoga momenta tane ispaljeno iz neke udaljene puške zarilo se u zemlju, baš na mestu na kome je Abner do malopre stajao. Odjek ispaljenog hica još nije utihnuo, a Dok je već skočio i niz kamenitu padinu potrčao prema svom konju. Oporavljen od prvog šoka, Abner Louman je pojurio za njim. Kada su se obojica našli u sedlu, začuli su udaljeni topot konja u trku.

– Sto mu gromova! – povikao je Abner i izvadio revolver iz futrole.

Dok mu je spustio ruku i rekao – Nema nikakvog smisla da ga gonimo, Abnere. Sve mi se čini da ovaj napad podseća na klopku.

– A mene, naprotiv, podseća na zeca koji se upustio u avanturu za koju nije dorastao – odbrusio je Abner ljutito. – Nemam nameru da dozvolim da mi hulja pobegne!

– Ja mislim da bi bilo bolje da ostanemo pored stoke koju smo sakupili. Do ovog trenutka Parks je već prošao iza brda sa ostatkom okupljenog krda. Dakle, čini se da će naš nadobudni strelac naleteti pravo na njega.

Louman je zaustio da nešto kaže, ali baš tada je iza brdskog prevoja odjeknuo revolverski pucanj. Odmah je sledio drugi,a zatim treći.

– To je svakako Vesli – promrmljao je. – Ova dva poslednja prepoznajem, to je njegov „žig".

– Pa, hajde da to proverimo – dobacio je Holidej i poterao konja u trk.

Louman je krenuo za njim,

Posle kraćeg vremena prošli su pored jednog grebena i zašavši iza brda našli se u ravnoj, otvorenoj preriji. U vazduhu se osećao miris baruta, a u blizini se, stojeći pored svog konja, nalazio Vesli Parks ispred čijih nogu se nalazilo nečije neopomično, okrvavljeno telo.

Kada su mu se Louman i Holidej približili, on je vrhom noge okrenuo bandita na leđa i hladno dobacio – Ajland.

– Da, to je on – potvrdio je Abner ne silazeći iz sedla. Najpre Sanders i Makoj, a zatim taj kepec. Hm... Možda je Džeri Ganer negde u blizini – dodao je tiho.

– On jeste u blizini – potvrdio je Parks. – No, mislim da će se još uvek držati na razumnoj udaljenosti. A sada mi se čini da bismo trebali da pođemo prema gradu, Abnere.

Ovaj se iznenađeno trže.

– Ovog momenta, Vesli?

– Da bismo stigli do grada treba nam nekoliko sati, upravo onoliko koliko je ostalo do kraja dana. Što se tiče Holideja, on mora ostati i doterati

stoku Ako mu bude potrebna pomoć može pozvati nekog od kauboja.

– A šta ako ta banda hulja napadne Holideja dok je sam, Vesli? Sto mu gromova, to je cela grupa protiv jednog.

– Ešton nikada nije bio više od običnog Džerijevog špijuna i izviđača, drugar – ubacio se Parks nestrpljivo. – Njega je slao uvek kada se spremao za neki poduhvat, odnosno želeo da proveri stanje. Doduše, pretpostavljam da u jednom trenutku nije mogao odoleti iskušenju da svoj loš ugled među banditima popravi na taj način što bi ustrelio nekog od nas. I kako ja vidim, Ganer je čovek koji svoje poslove obavlja temeljno i brižljivo i koji ne upada ni u kakve greške. Sada je sigurno u gradu sa svojom senkom, onim prokletim Gilfordom. Možda im čuva leđa još neko od onih bandita koje smo videli u Dagveju.

Abner se još nekoliko trenutaka premišljao, a onda se okrenuo prema Holideju.

– Žao mi je što te ostavljamo samog, Dok. A ti pazi, samo zabi glavu u zaklon i čuvaj se. Dobro?

Holidej je bez reči klimnuo glavom i pogledom ispratio dvojicu jahača koji su se udaljavali. Za tren je odmerio nepomično telo na zemlji, a zatim poterao konja u trk i nastavio da sakuplja stoku koju su pronašli on i Abner Louman.

Nešto kasnije naišao je na ostatak velikog stada i lagano terajući svu stoku pred sobom, uputio se prema reci.

VII

Felisiti Mičel je prva videla mrtvog čoveka. Vetar je prekrio krvave mrlje na njegovom licu i odelu, ali je prizor svejedno bio neprijatan.

Zato je devojka trgla uzde i okrenula konja posmatrajući oca užasnutim pogledom.

– Ostani tamo po strani, devojko – dobacio joj je Mičel, a zatim lagano sjahao, prišao mestu gde je čovek ležao i pobliže ga osmotrio.

– Nemamo vremena da učinimo za njega nešto više – rekao je vrativši se do kćerke. – Mislim da bi bilo najbolje da nastavimo dalje. Po tragovima koje vidim, ubeđen sam da su momci već prikupili najveći deo stoke.

Felisiti je još jednom ispod oka pogledala nepomično telo.

– Da li ga poznaješ, tata?

Dalas Mičel je odmahnuo glavom i nastavio da jaše uputivši se ka izlazu iz klanca; odatle je put vodio u ravnu, blago nagnutu preriju. Dan je bio topao, a vrelina sunca prosto nepodnošljiva.

Felisiti je jahala za njim, još uvek šokirana onim što je videla. Ranije, za vreme sukoba koji su se dešavali, Mičel je vodio računa da je drži dalje od svih grubosti i neprijatnih scena. Sada, kada je prvi put videla mrtvog

čoveka, počela je da shvata dubinu opasnosti kojoj se njen otac neprestano izlagao.

Bilo je skoro podne kada su obišli oko jednog niskog uzvišenja obraslog retkim žbunjuem i kržljavim drvećem i ugledali veliko stado okupljeno na obali pored reke. Većina kauboja odmarala-se u hladu, a nekolicima se kupala u bistroj, čistoj rečnoj vodi. Od Parksa i Loumana nije bilo ni traga, ali su u hladu lisnate krošnje jednog drveta spazili Doka Holideja.

Mičel se obratio Flintu Andersonu, kauboju koji je za njega radio već više od deset godina.

– Šta se ovde događa, Flinte? Nigde ne vidim Parksa i Loumana. Šta je sa njima?

– Njih dvojica su otišli u grad, mister Mičele – odvratio je Anderson. – Ne znam zbog čega su otišli i iskreno, nije me ni briga. Od njihovog odlaska Holidej je preuzeo komandu i raspoređivao zadatke. Koliko sam se uverio taj čovek dobro poznaje posao tako da nam ova dvojica uopšte nisu nedostajala – završio je Anderson, rukom dotakao obod šešira i brzo se vratio u hladovinu.

Rančer je razmišljao nekoliko trenutaka, a onda se uputio prema Holideju. On ih je ljubazno pozdravio i učtivo se poklonjio na šta su se devojčini obrazi i nehotice zarumeneli.

– Šta se desilo, Holideje? – upitao ga je Mičel posle pozdrava. – Zašto su ova dvojica otišla u grad? Iskreno rečeno, mislio sam da ćete se, čim stado bude okupljeno, postarati da bude u pokretu. Naravno, ukoliko niste planirali da ostanete ovde i prosto namamite nevolju na vrat.

Dok slegnu ramenima.

– Ne bih znao da vam kažem šta je Parks imao na umu. Ali pretpostavljam da su on i mister Louman otišli u lov.

– U lov? – ponovio je Mičel iznenađeno.

– Da. U lov na prijatelje onog čoveka koga je Parks bio prinuđen da ubije. Po onome što sam uzgred čuo, on tačno zna s kim treba da se uhvati u koštac i hoće da to što pre istera na čistinu. Uzgred budi rečeno, ne znam zašto ste sa sobom poveli kćer, ali mislim da ovo nije mesto za devojku kao što je ona. Ma šta da Parks ima na umu, ovo će biti ozbiljan i krvav obračun.

Felisiti je pognula pogled i pocrvenela. Sa druge strane, zabavljen brojanjem vraćenih grla, njen otac se ponašao kao da ništa nije ni čuo. Posle nekoliko trenutaka se, očigledno zadovoljan, okrenuo prena Doku.

– Ubeđen sam da bi trebalo da pokrenemo stado, Holideje. Ali, tu postoji jedan problem, mister. To morate učiniti vi zajedno sa kaubojima i preuzeti komandu, ali i odgovornost za dalje. Ja ću da ostenem ovde i sačekam Veslija. Hoću lično da proverim šta se događa. Naravno, najvažnije mi je da se krdo pokrene i uputi prema pijaci.

Jer kada jednom budemo stigli na mesto prodaje, ni malo me se neće ticati šta neki revolveraši imaju na umu.

– Razumeo sam – odvratio je Dok kratko.

– Ali.... hteo sam da napomenem...

– Sve što mi je potrebno za ovaj posao odavno znam, mister – prekinuo ga je Holidej stavljajući šešir. – I ne brinite – dodao je, rukom dodirnuo obod šešira i lagano se udaljio.

Nedugo zatim, rančer je imao priliku da ga posmatra kako poziva ljude na pokret, organizuje ih i brzo, bez imalo razmišljanja raspoređuje poslove. Posle nekih pola sata stado je krenulo ujednačenim hodom, prešlo preko potoka i zagazilo u preriju.

– Kako je on to razgovarao sa tobom, tata! – prokomentarisala je Felisiti ljutito. – Nije trebalo da mu dozvoliš da se završi na tome. Celog života borio si se za ovaj ranč, ali i zato da izgradiš ugled i autoritet. Zašto si dozvolio da jedan kockar, bez obzira koliko fino je obučen i kako pristojno se ponaša, tako razgovara sa tobom?

Mičel je neko vreme mirno posmatrao svoju kćer, a onda je na njegovom licu zatreperio poluosmeh.

– Činjenica je da je on u pravu, zlato moje, hteli mi to da priznamo ili ne. I sama znaš da ovo nije mesto za tebe. Znaš, meni je više krivo zbog one dvojice. Otišli su i ostavili Holideja na milost i nemilost. Sva sreća što se čovek razume u ove poslove i što, ruku na srce, ovo odlično radi. Ali, ipak... Kako su oni to mogli znati? Zato ću ja otići do grada. Ti se najbolje vrati kući, mila, i budi tamo dok ja ne dođem. Jesi li me razumela, zlato?

Felisiti je kratko klimnula glavom, ispod oka neprestano posmatrajući Holideja. Čudila ju je činjenica da su najstariji očevi kauboji tako brzo i bez pogovora prihvatili njegovo vođstvo. I... uprkos maloj ljutnji i njenoj brizi za oca, „uhvatila" je sebe da o tom šarmantnom, ćutljivom čoveku ima pozitivno mišljenje, toliko dobro da je sve počelo pomalo da je plaši.

Jahala je pored oca razmišljajući o Holideju, njegovom pogledu i promenama koje su se dešavale u njoj samoj kada bi počela da misli o tom zagonetnom čoveku.

Zaustavili su se na jednoj maloj raskrsnici, mestu gde se od puta odvajao puteljak koji je vodio ka Mičelovom ranču.

– Budi oprezan, tata – posavetovala ga je devojka tiho.

On se za tren namrštio.

– Ja sam uvek oprezan, devojko. Nemoj brinuti za mene, molim te. I kao što sam ti rekao, ostani kod kuće.

Ona klimnu glavom.

– Učiniću sve što kažeš, tata. Ali molim te da se čuvaš. I hoću da ti kažem da sam razmišljala o onome što si jutros rekao o mister Parksu.

– I?

– Potpiuno si u pravu, tata – kazala je. – Potpuno, veruj mi.

* * *

– Gde li je samo, da mi je znati? Ima li uopšte nekog traga? – upitao je Vesli Parks kada je Abner Louman prišao i pridružio mu se. Naime, Louman je proteklih sat vremena proveo obilazeći gradske salune i razne „rupe" u potrazi za ljudima sa kojima su hteli da se obračunaju.

– Ništa! Ni najmanjeg znaka! Čini se da smo pogrešno proračunali, Vesli. Ganer još nije došao u grad.

– Došao je, Abnere, garantujem ti da je došao – ponovio je Parks ljutito i odšetao nazad u zaklon iza dovratka, na samom ulazu u trgovinu. – Mora biti da je tu negde, samo vreba svoj trenutak. Ganer je sigurno bio umešan preko brata i verujem da želi da se dočepa krda. Mene to ne brine, veruj mi. Više me brine činjenica što su Džeri Ganer i onaj podmukli ubica Gilford procenili da nas dvojica ne predstavljamo za njih naročitu opasnost.

– E, u tome će se prevariti – dobacio je Abner Louman samouvereno.

– I hoće. No, priča je uzalud jer njih ovde nema. Hajde, nećemo više da gubimo vreme u ovoj smrdljivoj rupi. Usput ćemo svratiti na ranč.

Abner Louman je klimnuo glavom i uskoro su oba jahača napustila grad. Jahali su lagano, svako sa svojim mislima. Parks je mislio na Felisiti Mičel i njenu neočekivanu hladnoću, dok se Louman pitao kako je Holidej uspeo da izađe na kraj sa prikupljanjem stoke i ostalim obavezama koje su mu prepustili.

Stigli su na ranč nešto posle podneva. Videvši ih da dolaze, Felisiti je izašla na verandu da ih pozdravi. Pošto je došapnuo Loumanu da ostane gde je, Parks se popeo na trem i prišao devojci.

Ugledavši ga samog, ona je i nehotice koraknula unazad.

On je to primetio i radoznalo upitao – Nešto nije u redu?

– Zar niste videli tatu? – odgovorila je ona pitanjem.

On odrečno odmahnu glavom.

– Ne, nismo ga videli. Stalno smo bili u gradu.

– Tata to zna, mister Parkse. I moram da vam kažem da je dosta ljut.

Vesli je pogleda s nevericom.

– Mister Parkse?! – uzviknuo je glasom u kome su se mešali ljutnja, razočarenje i nezadovoljstvo. – Šta sada to treba da znači, devojko? Šta se to, dođavola, desilo?

Felisiti je ustuknula još jedan korak unazad.

Videvši šta se događa, Abner Louman pritera konja tik uz ogradu verande. Bolje da budem bliže i ne ispuštam devojku iz vida, pomislio je.

– Tata i ja smo pošli u preriju – nastavila je Felisiti – da vidimo kako se odvija sakupljanje stoke. Tamo smo našli mister Holideja koji nam

je ispričao da ste vi ubili čoveka čije tęlo smo pronašli u klancu.

– Neka đavo nosi Holideja! – prasnuo je Parks, a ruka mu je mahinalno pošla ka dršci revolvera. – Da taj čovek ne namerava da od mene napravi budalu?

Felisiti je ustuknula zaprepašćena ovakvom reakcijom. I pre nego što je uspela bilo šta da kaže, Parks je sišao sa verande i bacio se u sedlo. Onda se okrenuo prema njoj i dobacio glasom koji je ličio na preteće mumlanje. – Devojko, recite svom tati da ja vodim ovu grupu, a na Holidej. I poručite mu da se drži što dalje od krda i od ljudi; a ni vas da ne meša u to. Ja ću već smiriti našeg prijatelja Holideja! – dodao je, besno mamuznuo konja i udaljio se.

– Ne brinite, sve će biti u redu – dobacio je Louman prijateljski. – Učinite ono što je Vesli rekao i vodite računa da se ne mešate. Hm... imam neki neprijatan osećaj da će se stvari usijati do krajnjih granica.

– Ali... mister Holidej nije učinio ništa rđavo! – zavapila je devojka.

– To ćemo još videti, mis Felisiti! – dobacio je Abner Louman i požurio za Parksom.

Tako jureći stigli su do potoka gde su po mnoštvu tragova razabrali da su Mičelovi ljudi zajedno sa Holidejem poterali krdo dalje sa mesta na kome je bilo i gde je trebalo da ih čeka.

Besno frkćući, Parks se okrenuo prema partneru.

– Abnere, i tebe malo krivim za sve što se desilo. Sam si ga branio i ponavljao da je pouzdan. Šta sada kažeš na ovo?

– Nisam siguran da te razumem, Vesli!

– Pa šta kažeš na to što je on poterao stado i preuzeo komandu? Ako misliš da ne znam šta ta podla zmija i skitnica namerava, onda me smatraš budalom. Taj nitkov je već uspeo da za sebe zainteresuje Felisiti pošto sam primetio da ga ona neprestano posmatra. Šta ako on dotera stoku do granice, dok mi idemo iza njih i štitimo ih od napadača? Mislim da je naš Holidej napravio pogrešan račun, prijatelju. U to ćeš se i sam uveriti, tako mi svega!

Abner Louman se namrštio, ali nije rekao ništa ne želeći da doliva ulje na vatru. Parks je stigao na drugu obalu i počeo da razgleda tragove koje je krdo ostavilo za sobom. Posle izvesnog vremena se okrenuo.

– Abnere, kada stignemo Holideja želim da ostaneš po strani i da se ne mešaš – kazao je, a onda izvadio revolver i proverio da li je pun.

– Vesli – počeo je Abner oprezno – nije sve onako kako na prvi pogled izgleda. – Ti to znaš, jer si toliko stvari preturio preko glave i izvukao se iz različitih problema, zar ne?

– Ono što ovde vidim je jasno da ne može biti jasnije, Abnere. Ali nemoj

da se uzbuđiješ; taj Holidej nam je još uvek potreban i mi ćemo ga iskoristiti. Sve što hoću u ovom trenutku da učinim je da ga stavim na mesto koje mu pripada.

Nastavili su da jašu prostranom ravnom prerijom kojom je duvao suv, topao vetar. Tek negde pred zalazak sunca, ugledali su krdo u daljini. Goveda su se uglavnom odmarala ili preživala, a kola pokrivena belom ciradom nalazila su se pored šumarka pamukovog drveta. Kauboji su sedeli okolo i večerali, a malo dalje, pri mutnoj svetlosti predvečerja, spazili su Doka Holideja koji je nešto poslovao oko stoke.

Videvši da je lice njegovog prijatelja pocrvenelo od ljutnje, Louman tiho dobaci – Samo polako, Vesli, molim te. I sam znaš da Holidej nije od onih ljudi koji će ustuknuti pred nekim.

– Zaveži, Abnere! – odbrusio je ovaj i poterao konja prema Doku.

Jašući za njim, Louman je dobacio kaubojima da ostanu tu gde su, a onda požuruo za Parksom koji je već pronašao Doka.

– Vi izgleda, sa mnom zbijate šalu, Holideje? – dobacio mu je oštro.

Ovaj ga je mirno odmerio i odvratio – Kako to mislite, Parkse?

– Pa... sve ovo – odvratio je Vesli pokazujući na krdo, logor i prostor oko njega. – Zar vam nisam rekao da ne čekate dok se ne vratim iz grada?

– Da, znam šta ste rekli, Parkse. Ali Mičel je naredio nešto drugo.

– Neka on ide dođavola! Ja sada vodim ovaj dogon! Ja sam angažovao vas i odredio vam platu. Umesto da mi budete zahvalni, vi očijukate sa Felisiti Mičel i gledate da mi je preotmete!

Holidej upitno podiže obrve. Pogledao je u Loumana i setio se kako je ovaj rekao da će, ako se Parks ikada nađe u škripcu, ipak biti na njegovoj strani.

– Dan je bio dugačak, topao i naporan, Parkse – odvratio je mirno. – Suviše topao da bi čovek gubio vreme u uzajamnim svađama i optuživanjima. Zašto malo ne spustimo temperaturu i vratimo se do kola gde nas možda čeka dobra večera?

Parks se nasmejao i uz mrmljanje klimnuo glavom. Poterao je konja napred i prolazeći pored Holideja, naglo se iskrenuo i zamahnuo pesnicom.

Međutim, Dok se izmakao munjevito se okrenuvši i pesnica je promašila cilj. Ali, Parks je ponovo krenuo. Ovoga puta Dok je bio brži pa ga je zgrabio za ruku i tako snažno povukao iz sedla, da je svom težinom tresnuo na zemlju. Pljujući prašinu i krv sa razbijenuh usana, mašio se revolvera, ali Dok Holidej je munjevito izvukao svoj.

– Ne volim kada neko pokušava da me udari – reko je hladno. – To još nisam doživeo, niti ću dozvoliti da mi se tako nešto desi.

Ponovo je zavladala tišina.

– Dosta je bilo, vas dvojica – dobacio je Louman. – Vreme je da sednete jedan pored drugog i razgovarate kao ozbiljni ljudi.

– Vraga ćemo da razgovaramo! – uzviknuo je Parks i sagnuo se tako da ga Dok nije mogao videti zbog konja. Odmah zatim izvukao je revolver i uperio ga prema Holideju.

Ali, iskusni Džordžijanc predvideo je njegovu kretnju i jednim potezom uzde okrenuo konja tako da je ovaj grudima zakačio Parksa. Udar konjskih grudi snažno ga je odbacio i pre nego što je povratio ravnotežu, Dok je skočio iz sedla, vrhom čizme izbivši Parksu oružje iz ruke. Odmah zatim njegova desnica pogodila je revolveraša u vrh brade i nastavila dalje da ga udara idući za njim kako se, teturajući se, povlačio unazad. Poslednji kroše je bio fatalan i ratoborni Parks je bezglasno jauknuo i skljokao se na zemlju.

Kada je podigao glavu Holidej je ugledao Loumana sa revolverom u ruci.

– Šta, šta ste mislili, da ću uraditi, Abnere? I sami znate da je tražio kavgu, zar ne? I šta sam trebao da uradim? Sedim i čekam da mi prosvira metak kroz glavu?!

Louman glasno uzdahnu.

– Sve znam, Holideje, ali ovo... Bilo bi bolje da ste ga ubili, časna reč. Ovako... I sami znate da stvar nije završena?

– Znam, ali to mi je najmanja briga – odvratio je Holidej.

Abner je priterao konja malo bliže.

– Vesli je čovek koji ne oprašta i ne zaboravlja nanete uvrede. Vi ste ga svojim postupkom uvredili do smrti. Rekao bih da je vaš boravak u ovom društvu sada okončan. Pokupite vaše stvari i pođite tamo gde ste nameravali, mister.

– Nastaviću onda kada ja to hoću i kada budem spreman – dobacio je Dok gledajući ga ispod oka. Ako to još niste shvatili, otvoreno ću vam reći da nisam čovek koji se sklanja pred drugima, Loumane. Dakle, ako Parks želi obračun, imaće ga!

Louman zbunjeno zatrepta.

– Oh, sve je tako komplikovano. I ja sam želeo nešto da vam kažem, Holideje. Znate, vi mi se dosta dopadate, ali sam dao reč da ću uvek biti uz Veslija. Zato bi bilo najbolje da odete, a ja vam obećavam da vas Vesli neće pratiti. On će se smiriti i preuzeti brigu nad ovim stadom, a pošto to obavimo vratiće se po svoju devojku. Kada se to desi bilo bi dobro da ne budete u blizini, jer čak i ako niste ništa učinili da zadobijete njenu ljubav, samim svojim prisustvom doprineli ste da se ona zaljubi u vas.

Dok ga je iznenađeno odmerio. Nije verovao da je lepa i mlada Felisiti zagrejana za njega, a kamoli mislio da je neko to primetio.

– Vi ste ludi, Loumane – promrmljao je nervozno.

– Ne, ja nikada nisam bio lud. A devojka je pametna, ima oči i glavu, a

plus toga, ume da uporedi. Naravno, svima je jasno da bilo kakvo upoređenje ne ide Vesliju u prilog. A ja znam da će on, ukoliko je ne dobije, prevrnuti i nebo i zemlju. Prema tome, najbolje je da se spakujete i odmah odete odavde.

Dok je neko vreme zamišljeno ćutao, a onda primetio da se Vesli Parks polako pomera.

– Ako bude hteo neka slobodno pođe za mnom – dobacio je.

Zatim je lagano došao do kola, savio u rolnu svoju ćebad, zakopčao bisage i posle minut – dva se ponovo našao u sedlu. Ne obraćajući pažnju na poglede Mičelovih kauboja, namestio se u sedlu i poterao Miga u trk.

Dok je jahao prerijom, nije se nijednom okrenuo.

VIII

Približivši se ranču, Dok je video je da su osvetljeni svi prozori ranč kuće, što mu se učinilo pomalo sumnjivim. Zato se uputio pravo prema ulazu, popeo se na verandu i glasno pozvao Mičela. No, nije dobio odgovor.

Zabrinuvši se još više, prišao je bliže i dodirnuo kvaku. Iznenađeno je ustuknuo videvši da su se vrata sama otvorila. Lagano je ušao unutra i na podu sobe ugledao čoveka koji je ležao licem okrenutim nadole. Pored zida nalazio se prevrnut težak i masivan hrastov sto, a blizu njega dve polomljene stolice. Zavese su bile iscepane i bačene na pod, a nekoliko komada lepog porcelana obesno razbijeno.

Polako je izvukao revolver i vrhom cipele okrenuo čoveka na leđa. Kada se malo bolje zagledao u njega, shvatio je da se radi o Mičelovom kuvaru. Polako ga je pregledao: još je disao, ali je na glavi imao veliku ranu koja je krvarila.

Glasno je uzdahnuo, a zatim podigao čoveka sa poda i stavio ga na divan. Posle toga je otišao u kuhinju odakle se vratio sa posudom mlake vode i čistom krpom. Pažljivo je očistio ranu i pokvasio Lendrijeve ispucale usne.

Posle nekog vremena, nesrećnik je otvorio oči i naglo podigao ruku kao da želi da zaštiti lice od udarca.

– Sve je u redu, mister – obratio mu se Dok umirujućim glasom. Niko vam neće učiniti nikakvo zlo. Možete li da mi ispričate šta se desilo?

Tek sada je čovekovo lice dobilo nekako blaži, opuštеniji izraz.

– Mister Holideje, to ste vi? – upitao je čovek tiho.

– Da, ja sam, Lendri. Dovraga, recite mi šta se ovde desilo?

Čovek iskrivi usne u nešto što bi trebalo da liči na osmeh.

– Hoćete da kažete da ne znate, Holideje? Sto mu gromova, čuo sam ih kada su razgovarali! I vi ste bili tu... Čuo sam vaše ime sasvim jasno i razgovetno.

– Koga ste to čuli, mister? – upitao je Dok uznemireno.

Lendri je nabrao čelo, očigledno zbunjen postavljenim pitanjem.

– Vaše prijatelje. Bili su svuda okolo i ja sam ih jasno čuo kada su govorili o vama i kada su vas pominjali. Jedan je rekao: „Najpre bismo morali da proverimo sa Holidejem".

– Kako su tačno rekli, mister? „Da proverimo za Holideja" ili „Da proverimo sa Holidejem?"

Čovekovo lice se iznenada ozarilo.

– Hm... može biti da su rekli ono prvo. Nisam čuo ništa više i sve je tako... sve mi se pomešalo...

– Onda ste pogrešno rekli, vrag vas odneo. Ja sam tek maločas stigao ovamo i našao sam vas kako ležite na podu.

Lendri je neko vreme ćutke posmatrao modricu na svojoj podlaktici, a onda počeo da priča – Pa evo, nečega sam se prisetio. Kada sam ih čuo da dolaze, potrčao sam prema kući da upozorim mister Mičela. On se baš tada vratio iz grada i koliko sam mogao da vidim, bio je prilično ljut. I tek što sam stigao do verande, začuo sam krik mis Felisiti. To je čuo i gazda i brzo istrčao napolje. Odmah zatim došlo je do pucnjave. Sa svih strana su zapraštali hici i ja sam pojurio u kuću. Za mnom je upao neki grdosija i ustremio se na mene. Nekako sam se izmigoljio i potrčao da pomognem mis Felisiti koju su zgrabila dvojica neznanaca i bez milosti je vukli preko sobe. A onda... onda sam dobio udarac u potiljak i sigurno izgubio svest. Kada sam se probudio, bio sam na ovom ležaju i video kako stojite iznad mene. Zato sam pomislio da ste vi odgovorni, jer u toj galami sam jasno čuo kako su pominjali vaše ime.

Dok izvadi cigaru iz tabakere i nervozno odbi nekoliko dimova.

– Koliko je vremena prošlo od tada?

Čovek slegnu ramenima.

– Kako bih to mogao da znam, dovraga? Ova nesvestica me je skroz poremetila. A rana?

Dok je samo klimnuo glavom i, ostavivši čoveka da leži, pošao da pregleda ostatak prostorija u kući. Sve je pažljivo pretražio i na dovratku devojčine sobe našao komad bluze koji se zakačio za ivicu. Što se tiče dvorišta, i tamo je bilo znakova borbe.

Nema sumnje, zaključio je Holidej penjući se u sedlo, banditi su napali ranč kada je u njemu bilo najmanje ljudi.

– Šta nameravate da učinite, mister? – upitao je Lendri koji je vukući nogu, na jedvite jade izašao na terasu. – Nećete valjda da me ostavite ovde sasvim samog, teško ranjenog i nemoćnog? Prokleti banditi se mogu vratiti, a onda sam gotov.

– Ne brini se, neće više niko doći, Lendri – dobacio je Holidej mirno. – Ono što su hteli napadači su i učinili. Da su planirali da vas ubiju, oni bi vas ranije likvidirali. A što se tiče rane, samo mirujte i previjajte je. Za nekoliko dana zaista ćete biti kao novi.

Rekavši to, mahnuo mu je rukom u znak pozdrava i još neko vreme se zadržao u dvorištu ispitujući tragove. Okrio je da su u pitanju bila četvorica jahača, da njihovi tragovi vode do štale i da su iz dvorišta izašla petorica. To je značilo da su banditi uzeli jednog konja i osedlali ga za Felisiti Mičel koju su poveli sa sobom.

Još uvek nije znao šta se desilo sa rančerom. Polako je napustio dvorište i, napredujući korak po korak, pažljivo razgledao okolinu. Desetak minuta kasnije ugledao je jednog pastuva koji je sa opuštenim uzdama stajao u senci velikog pamukovog drveta. Čim je prišao bliže, prepoznao je vranog pastuva koga je rančer najviše voleo da jaše. Osmotrio je okolinu i otkrio da se neko provlačio kroz gusto žbunje ostavljajući za sobom krvavu liniju.

Sledeći trag po blistavoj mesečini, ubrzo je našao telo Dalasa Mičela. Brzo je sjahao i pritrčao mu; baš u tom trenutku Mičel je zastenjao. Odahnuo je sa olakšanjem i uzeo ga u naručje i poneo do njegovog konja. Pošto ga je dobro namestio u sedlu naslonivši mu grudi na vrat životinje, ocenio je da će biti bolje da nastavi put nego da se vraća na ranč na kome je samo ranjeni kuvar.

Pri blistavoj mesečini i mekoj zemlji nije bilo teško pratiti trag petorice konjanika. Kada je stigao do kamenitog terena morao je da se osloni na pretpostavku da Džeri Ganer i njegova banda, sa Felisiti Mičel koju su imali u rukama, neće poći nijednim drugim putem osim onim koji će ih dovesti pravo do stada pa se uputio u tom pravcu.

Konačno je, posle dužeg vremena, ugledao svetlucanje vatre koje je podrhtavalo u daljini. Bio je već sasvim blizu kola kada ih je kauboj koji je bio na straži ugledao i odmah potegao pištolj. No, Dok mu je mirno dobacio – Biće bolje da pričuvaš metke za kasnije i skineš Mičela sa konja, mister.

Zbunjeni čovek ga je poslušao. Ubrzo su im se pridružila još nekolicina koji su preneli gazdu do prve vatre gde je Dok mogao na miru da ga pregleda. Iako je putujući Zapadom video raznih stvari, nije mogao a da se ne zgrozi od onoga što je ugledao. Naime, hitac iz „sačmare" je na nekoliko mesta otvorio lobanju i jednu stranu lica i gotovo odsekao jedno uvo.

Kauboji su sa nevericom posmatrali prizor i pomogli Doku da očisti ono što se može, a zatim sa nekoliko čistih zavoja previje sve rane na glavi. Kada je napokon završio, on se uspravio i pogledao ka drugom kraju logora gde je gorela jedna mala vatra.

– Da li je tamo dole Parks? – zapitao je kratko.

Najbliži od kauboja je potvrdno klimnuo glavom.

– Da, tamo su on i Abner Louman. A šta se desilo, Holideje?

– Koliko sam mogao da saznam od kuvara, neki ljudi su napali ranč, njega onesvestili, pucali u starog i odveli devojku. Molim vas da pripazite na gazdu i da se ne mičete odavde. Situacija je prilično ozbiljna.

– Jasno, mister Holideje – klimnuo je glavom Rufus Tačer i dao znak momcima da priđu.

Dok je nekoliko trenutaka osmatrao okolinu, a onda krenuo prema malenoj vatri koja je veselo pucketala.

– Gle, gle! – začuo se jedan glas kada se približio odmorištu na nekih petnaestak metara. – Vidi ko nam ide, Abnere – promrmljao je Vesli Parks, tonom u kome se naziralo prigušeno uzbuđenje.

Rekavši to, Parks je iz polusenke ušao u krug osvetljen vatrom držeći revolver u ruci. Pogled na Holideja podsetio ga je na nedavne dramatične događaje, pa je i nehotice protrljao vilicu, tačno na mestu gde ga je pogodila Dokova pesnica,

Sahvativši šta ovaj namerava, Holidej mirno dobaci – Nema smisla da ovde izvodimo neke smešne igre revolverima, Parkse. Vratio sam se zbog nečeg veoma važnog. Dakle, ranč je napadnut, Dalas Mičel je teško ranjen, a njegova kći odvedena u nepoznatom pravcu.

Abner Louman ga zabezeknuto odmeri.

– To vas je dovelo ovamo, Holideje?

Parks je ljutito opsovao i okrenuo se prema prijatelju.

– Čemu treba da posluži to pitanje, Abnere? On je tu, je li tako? A rekao je da se neće vratiti! A ja sam kazao da ćemo se obračunati ako se još koji put sretnemo! Jer, niko ne može da udari pesnicom Veslija Parksa i ostane živ da se time hvali!

– Nemam utisak da je došao ovamo da se hvali, Vesli – nastavio je Louman smireno. – A tebe ne poznajem kao čoveka koji hladnokrvno ubija ljude. Zašto ne bismo dozvolili Holideju da kaže šta hoće?

– U redu – popusti Parks. – Kaži šta imaš.

– Kada sam pošao odavde – počeo je Dok mirno – uputio sam se pravo prema ranču. Čim sam stigao video sam tragove okršaja u kući i dvorištu i onesvešćenog kuvara na podu dnevne sobe. Odatle sam pratio tragove petoro jahača i nedaleko od puta našao Dalasa Mičela takoreći na samrti. Nisam mogao da ga ostavim pa sam ga doneo ovamo jer ipak postoji nada da će preživeti.

– A šta se desilo sa Felisiti? – zapitao je Parks.

– To ne znam. Kuvar Lendri je rekao da je video kako su je dvojica napadača ščepali i odvukli. Nije mogao da mi da nikakav određeni opis jer ih ni sam nije dobro video. Eto, to je sve. Sada znamo šta stoji pred nama.

Ne pred nama, nego preda mnom i Abnerom, Holideje! – ljutnuo se Parks. Dakle, ja ću iz ovih stopa vratiti svoj revolver u futrolu, pa ćemo se

onda obračunati! I reci mi još nešto, Holideje. Kuda želiš da budeš okrenut kada te sahrane? Prema istoku ili prema zapadu?

Dok ga je mirno posmatrao. Nekoliko puta je ispružio i zgrčio prste na desnoj ruci, spremajući se na najgore. No, nije želeo da potegne pre nego što sa svoje strane pokuša sve da izbegne obračun.

– Devojka ti je u opasnosti, Parkse – rekao je mirno. – U najboljem slučaju, banditi će je upotrebiti kao taoca. Mislim da bi u ovom trenutku trebalo da mislimo na to, a ne na naš lični prestiž.

– Uplašio si se, Holideje – dobacio je Parks likujući. – Ja mislim da si sve ovo ispričao samo zato što si se nadao da ću ti pokloniti život. Pošto je već tako kako jeste, možeš odmah da sjašeš sa tog tvog divnog konja i tu, pred Abnerom i ostalima, obećaš da ćeš od sada slušati moja naređenja. Možda ću te tada ostaviti u životu.

Na Dokovom licu nija se pomakao nijedan mišić.

– Ima nečega loše proračunatog u tvojim rečima, Parkse. No, nezgoda je u tome što te se ja ne bojim – dobacio je nehajno.

Sada se u raspravu umešao i Louman.

– Dovraga, Holideje, ovo nije trenutak da se čovek pravi gord. Možda gajiš neka osećanja prema Mičelovoj devojci. To je sasvim prirodno. I zato glavni cilj treba da ti je život, a ne smrt. Jer, kako ćeš joj pomoći ako stradaš?

Holidej ih je hladno odmerio.

– Felisiti Mičel mi ne znači ništa. Devojka je lepa i uglađena. Ali nije me interesovala niti će me ikada interesovati.

Ti nisi dostojan ni njenog malog prsta! – povikao je Parks prišavši korak bliže. – Posmatrao sam Felisiti još kada je bila devojčica, gledao kako raste i sada mi ne pada na pamet da pustim nekog lutajućeg kockara da se ušunja u njen i moj život i nekim smicalicama mi oduzme ono što sam oduvek smatrao svojim.

I Holidej priđe korak bliže.

– Kasnije, kada se sve završi, tada ti mogu pružiti priliku da mi se osvetiš, Parkse. Naravno, pod uslovom da još uvek budeš obuzet tom luckastom mržnjom. Ali pre nego što devojka bude na bezbednom, a njen otac oslobođen svih muka i nevolja, nemam nameru da se tučem ni sa kim i ne dajem ni pet centi na to šta ti misliš i osećaš.

Parks ponovo podiže revolver, ali Abner Louman odlučno đobaci – Ovo mi izgleda dosta razumno, Vesli. Holidej kaže da ih je bilo petoro. Zašto ga ne bismo iskoristili da spasemo devojku, jer je to sada najvažnije. Razmirice mogu da pričekaju, zar ne?

Videvši da se Parks još uvek premišlja, Abner dodade – Sigurno je da će onaj podlac Ganer dići ruke na nas, Vesli. On je do sada svakako saznao da je Holidej ubio njegovog brata.

Prema tome, sigurno priželjkuje njegovu kožu, možda čak više od Mičelovog stada. Nagađam da je odveo Felisiti samo da bi sa nama mogao da trguje. Dakle, mogli bismo napraviti jedan dobar i unosan posao.

Dok se lukavo osmehnuo i ispod oka odmerio Abnera Loumana koji je nastavio sa ubeđivanjem.

– Zar ne shvataš kako stoje stvari, Vesli? Trampićemo Holideja za devojku, a onda ćemo možda naterati Ganera da izađe na čistinu i otresti ga se jednom zauvek. Kada sa njim završimo, dogon stoke do granice i preko granice biće poput posla za malu decu. Tamo ćemo prodati krdo i vratiti se sa novcem. Šta misliš, kako će Felisiti gledati na tebe kada se vratimo sa gomilom dolara, pomognemo njenom ocu i sve ostalo. Šta kažeš na to, prijatelju?

Vesli Parks je neko vreme razmišljao, a onda je u njegovim kao gar crnim očima zasijala iskrica zadovoljstva.

– Abnere, ovaj hitac ti je valjao – rekao je osmehnuvši se. – Pogodio si pravo u centar. Da, da, zbog čega bi inače Džeri Ganer odveo Felisiti? Koliko znam, on nikada do sada nije pokazivao naklonost prema ženama i ne verujem da se u poslednje vreme toliko promenio. Razlog koji si izložio mora da je glavni i jedini – rekao je Parks, vratio se sasvim blizu vatre i stavio revolver u futrolu.

– Dobro, Holideje, tako ti je to – rekao je sasvim izmenjenim glasom. – Vrati se lepo ostalima i zauzmi svoje mesto. Ako si toliko rešen da pomogneš Dalasu Mičelu, niko od nas ti neće braniti. Samo se drži onoga što si maločas rekao i sve će biti u redu. Kasnije, kada sve bude završeno, tada ću ti možda pružiti priliku da pokažeš kakav si sa revolverom.

– U redu, Parkse, slažem se – odvratio je Dok mirno. – Pustimo da stvari idu kako idu – dodao je i okrenuo se uputivši se prema velikoj vatri. Naravno, njemu je bilo jasno da je otklonjena isključivo naposredna opasnost i da je samo pitanje vremena kada će se sukob između njega i Parksa ponovo postaviti kao važno pitanje. Za ovakav razvoj situacije velika zasluga je pripadala Abneru Loumanu kome je, pre nego što se okrenuo, dobacio značajan pogled.

Tek što se Dok vratio među kauboje, prišao im je Parks još uvek se mršteći.

– Pojašite konje i u obilazak krda, momci! Neka po dvojica u smenama neprestano kruže i neka drže stoku na okupu! Sutra u cik zore, ja ću poći napred i proveriti bezbednost puta. Vi treba da budete na oprezu i pazite da niko ne potera stado. Jeste li me čuli? To je obaveza za sve i nema priče!

Niko nije odgovorio i on se povukao u pozadinu posmatrajući ljude koji su pohitali da izvrše naređenja. Kada su se ostali udaljili, najstariji od kaubo-

ja, Flint Anderson, doneo je Holideju tanjir pun hrane.

– Skuvao ju je Lendri pre nego što se vratio na ranč. Ne znam kakav je u ostalim stvarima, ali taj čovek je u spremanju hrane pravi mađioničar.

Dok je ćutke prihvatio tanjir i tek kada mu je miris začina zagolicao nozdrve, shvatio je koliko je gladan. Počeo je da jede, s vremena na vreme bacajući pogled na Veslija Parksa.

Nešto kasnije, pošto je popušio omiljenu „virdžiniju", pešice se uputio prema mestu gde je u polutami počivala stoka.

Dok je hodao i razmišljao o proteklim događajima, ponovo je uhvatio sebe kako razmišlja o Felisiti Mičel. U tom trenutku devojka je bila u opasnosti, a možda čak i izložena nasilju. Pomisao na to povredila ga je više nego što je očekivao, pa je glasno uzdahnuo i zagledao se u tamno nebo. Mesec se baš u tom trenutku sakrio iza oblaka, a sa neba su ga posmatrale stotine sjajnih zvezda koje su ga podsećale na devojčine oči.

IX

Okršaj koji se digrao neposredno pred izlazak sunca bio je veoma kratak. Bio je to, u stvari, besmislen i beskoristan napad u kome niko nije bio povređen, napad koji je po Dokovom mišljenju imao za cilj samo izazivanje zabune.

Naime, napali su ih osmorica među kojima je Abner Louman prepoznao Džerija Ganera. Ali, on se povukao čim je ispalio tri hica koji su prozujali daleko od Abnerove glave. Parks je, pak, prepoznao Gilforda koji se poneo slično i veoma brzo se povukao. Što se tiče Holideja, on je ispalio samo jedan kuršum na nepoznatog napadača i činilo mu se da ga je tane okrznulo i ranilo u ruku. No, kradljivac stoke je odjahao za ostalima i u preriji je ponovo zavladao mir.

Dalas Mičel koji se odmarao ispod kola prekrivenih ciradom zatražio je da neko dođe do njega. Flint Anderson je hitro prišao i objasnio mu šta se desilo.

Mičel je izustio glasnu kletvu.

– Oni su se na nešto namerili, Flinte. Ta banda nešto ozbiljno smera, inače se ne bi tek tako pojavili, ispalili nekoliko hitaca u vazduh i vratili se u zaklon.

– Možda nas ima previše pa misle da nas ne mogu savladati – kazao je Flint, ispunjen nadom.

Dalas Mičel odlučno odmahnu glavom.

– Ne, nismo mi u pitanju, prijatelju. Možda znaju da su sa nama Parks, Louman i Holidej pa ne žele da se sukobe sa njima.

– Da li žele da imaju vezu sa njima, to ne znam, mister, ali evo, Parks i Louman upravo kreću u poteru!

Mičel je s naporom uspeo da se podigne na laktove, a onda glasno jau-

knuo. Pred očima mu se zacrnilo, ali je ipak uspeo da vidi još jednog jahača koji je pošao u istom pravcu.

– Evo, i Holidej je krenuo za njima – obavestio ga je kauboj.

Mičel je nadlanicom obrisao znoj sa čela i ozbiljno odmerio svoga predradnika. Videvši da kauboji stoje neodlučni i da ne znaju šta da preduzmu, smogao je toliko snage i rekao – Povedi ih dole do krda, Flinte. Vodi računa da neprekidno budu pored goveda. Moramo da održimo stoku na okupu, inače ćemo upasti u veliku nevolju.

Čovek je kratko klimnuo glavom i uskoro su njegove naredbe odjeknule u večernjoj tišini koja se spustila na predeo. Dalas Mičel se spustio na ležaj proklinjući sebe što nije bio dovoljno pažljiv. No, više od svega peklo ga je saznanje što je Felisiti bila bez njegove zaštite, ostavljena na mislost i nemilost Ganera i njegovih nasilnika.

* * *

– Ne! – povikao je glasno Dok Holdej i njegov odlučan glas snažno je odjeknuo u gustoj šumi. No, Parks i Louman ga nisu čuli ili nisu na njega obratili pažnju.

Naime, on je bio poslednji od trojice konjanika koji su jurili tragom osmorice napadača što je vodio duž padine na kojoj je bilo dovoljno mesta da se zakloni čak pedesetak ljudi.

Parks i Louman jahali su pravo u klopku.

– Abnere, stanite! – ponovo je viknuo Holidej i to u trenutku kada su se dvojica jahača nalazila samo nekih pedesetak metara ispred uzanog prolaza koji je vodio između dve gromne stene. Iza tih stena teren se lagano peo ka vrhu brežuljaka.

Kao da želi da dokaže da je bolji jahač, Louman je izbio na čelo tako da se prvi pojavio na prolazu između stena. Za njima je, kao nošen vetrom, jurio sam Holidej očekujući svakog trenutka grmljavinu pušaka iza stena. I nije morao da čeka dugo. Pucnji su odjeknuli baš u trenutku kada je Louman grabio uz stepenastu padinu. Parks je istog trenutka cimnuo vođice i zaustavio konja.

– Sto mu gromova, zar nisi mogao da shvatiš šta su vam pripremili? – povikao je Holidej prilazeći.

U tom trenutku pojavio se Loumanov konj bez jahača. Ne čekajući ni trena, Dok je mamuznuo konja i poterao ga kroz uzani prolaz obavijen koprenom prašine. Odmah je ugledao Abnera Loumana koji je klečeći pucao iz revolvera.

– Nazad, Abnere! Povuci se! – viknuo je što je glasnije mogao.

Na Abnerovom licu pojavio se izraz olakšanja; s naporom je ustao i pokušao da napuni revolver. No, Dok ga je zgrabio za ruku i povukao napred.

– Hajde, ako ti je život mio! – povikao je nateravši Loumana da potrči

iako je bio ranjen. Istog trenutka zasula ih je kiša kuršuma, ali su uspeli da se dočepaju izlaza gde je, namršten i ćutljiv, čučao Parks štiteći ih pucnjima iz revolvera.

– Kako se osećaš, Abnere? – upitao je Dok gurajući Miga u zaklon iza jedne stene.

– Izvući ću se, Holideje, ne brini. U svakom slučaju, hvala ti – odvratio je ovaj lica zgrčenog od bola i pogledao u Parksa koji se nezadovoljno mrštio.

– Hajde, dođi ovamo – rekao je Dok. – Moram da ti pregledam ranu – dodao je, skinuo opasač i podvezao mu ruku.

– Kako izgleda? Hoću li preživeti? – upitao je Louman tiho.

– Prilično loše, jer imaš ranu i na glavi, Abnere. No, bolje ću pogledati kasnije.

– Da, strašno mi se vrti.

– Zato će biti najbolje da legneš na zemlju kako bi poboljšao cirkulaciju. Čim budemo mogli, izvući ćemo te odavde, prijatelju.

U međuvremenu, Vesli Parks je zauzeo najistureniji položaj u procepu između stena i osmatrao teren na drugoj strani.

– Nema govora da ih napadnemo odavde – rekao je posle kraćeg vremena. – Sve je otvoreno i potamanili bi nas kao zečeve.

Ništa ne govoreći, Holidej se ćutke popeo gore želeći i sam da osmotri teren. Baš u tom času zapraštao je Loumanov revolver i on se u dva skoka našao na zemlji.

– U čemu je stvar, Abnere? – pitao je.

– Tamo dole, iza onog drveća – govorio je ovaj isprekidano. – Video sam trojicu.

Parks ljutito opsova.

– Prokletstvo, opkoljeni smo.

– Hm, to znači da ih ispred nas ima petoro – konstatovao je Holidej.

– Hej, eno ga jedan sa belom maramicom! – povika Parks stojeći na osmatračnici. – Bože, šta je sada ovo?

U tom trenutku iz žbunja koje se nalazilo iza njih začuo se jasan, odlučan glas:

– Parkse, govori ti izaslanik Džerija Ganera. Čovek sa belom maramicom ima nešto da ti pokaže i nešto da ti saopšti. Bilo bi najbolje da ga saslušate pošto vas držimo u šahu!

Parks se spustio do Holideja i nanišanio u čoveka sa belom maramicom. Sluteći šta namerava, Dok ga opomenu ozbiljnim glasom:

– Ako uzmeš u obzir u kakvom smo položaju, Parkse, mislim da bi trebalo saslušati šta taj nevaljalac ima da kaže. U svakom slučaju, nemamo šta da izgubimo.

Ovaj se namršti.

– Vesli Parks ne prima naređenja od hulja kakav je Džeri Ganer, Holideje! – promumlao je nabusito. – Abner i ja ćemo se probiti odavde, to ćeš videti. A za tebe me baš briga!

No, Dok ovaj put nije hteo da popusti. Munjevito je izvukao kolt i uperio ga Parksu u glavu.

– Ti se sada igraš i mojim životom, a to ne mogu da dozvolim, druškane. Za danas si već napravio dosta zla, zar ne? Nesmotreno si uleteo u zasedu u kojoj ti je ranjen prijatelj.

Videvši da je nadmudren, ovaj ljutito opsova i spusti kolt.

– Reci mu da priđe – naredio je Holidej.

Na Parksov poziv, čovek je lagano krenuo prema prolazu. Kada je došao dovoljno blizu, zavitlao je belu tkaninu prema otvoru. Holidej ju je odmerio odmah prepoznavši deo bluze Felisiti Mičel.

Parks je uzeo tkaninu i ljutito je zgužvao.

– Ganere, ako si joj učinio neko zlo, ubiću te, makar te morao goniti na kraj sveta.

– Nemoj nepotrebno da se uzrujavaš, Parkse. Pretpostavljam na šta si spreman, ali ne paniči – povikao je glas odozgo. – Devojci se neće ništa desiti ako nam predaš Holideja. To je jedna stvar.

Na ove reči, reagovao je Abner Louman.

– Ne prihvataj nikakvu trgovinu, Vesli. Ti znaš Ganera. Ubiće Holideja, a ipak će zadržati devojku.

– Zaveži, Abnere! – prasnuo je Parks i okrenuo se. – Da li je to sve?

– Sve – odvratio je kradljivac stoke. – Holidej treba da pođe sa mnom, ali sasvim mirno i lagano. Kada stignemo do polovine uzvišice, devojka će biti puštena na slobodu. Naravno, Holidejev revolver ostaje ovde.

– Reci Ganeru neka ide đođavola – promumlao je Louman slabim glasom.

U istom trenutku, iskoristivši Dokovu nepažnju, Parks je izvukao revolver zlobno se cereći.

– Imaš šansu koju si tražio, Holudeje. Ako mrdneš, prosviraću ti kuršum kroz glavu. Dakle, nemaš izbora. Ako ti je život mio, ostavi ovde svoje oružje i kreni sa ovim momkom!

– Vesli, vrag te odneo! – zavapio je Louman. – Ne smeš to da učiniš, prijatelju. Ganer je jedan običan mali...

– Zaveži, Abnere! Dakle, evo šta čemo da uradimo: napravićemo ovu zamenu, a posle toga ćemo ja ti i Felisiti ispariti odavde. Čim smestimo devojku na sigurno mesto, skupićemo ljude i onda će Ganer skupo platiti za sve što je učinio.

Abnerovo lice se zacrvenelo od ljutine.

– Neka vrag nosi mene, Vesli. Neću ti dozvoliti da predaš Holideja. Ganer neće održati reč, a ja ne mogu dozvoliti da čovek koji mi je nedavno spasao život bude hladnokrvno ubijen. Ne, Abner Louman to neće dopustiti!

– Posle ćemo i tome, drugar! – promrmljao je nervozni Vesli Parks i nabio cev revolvera Holideju u leđa. Ja neću...

Nije završio rečenicu jer se na vrhu padine pojavio čovečuljak vodeći sa sobom devojku ogrnutu čaršavom.

Parks se ukočio, a Holidej je osetio kako mu zastaje knedla u grlu.

– Džeri Ganer, gnjida... – promrmljao je Parks jedva se savlađujući.

– Da te podsetim šta ćeš izgubiti ako ne predaš Holideja, Parkse! – povikao je Ganer odozgo, a onda se okrenuo prema devojci i nešto joj naredio. Bilo je očigledno da Felisiti ne želi da posluša, jer je maleni Ganer pokušao da joj strgne čaršav sa ramena. Prkosna i odlučna, devojka ga je bez straha odgurnula tako da se Ganer zateturao i izgubio ravnotežu.

To je bio trenutak koji je Parksa naterao na akciju. Shvativši da je Felisiti u opasnosti, on je izleteo iz skloništa i počeo da trči padinom pucajući na Ganera bez prestanka. Drugi i treći hitac pogodili su malog bandita tačno u grudi i on je razrogačenih očiju klonuo napred, čvrsto stežući čaršav koji je strgao sa devjčinih ramena. Zbunjen iznenadnim preokretom i videvši da mu šef pada, bandit koji je doneo poruku panično je izvukao oružje i delić pre nego što ga je Holidej ustrelio, pucao Vesliju Parksu u leđa.

Zatim se začuo devojčin vrisak i paljba Mičelovih kauboja koji su se prišunjali trojici bandita u žbunju.

Kada je Holidej stigao na vrh padine, Felisiti Mičel je ukočenog pogleda sedela na steni, čvrsto stežući čaršav kojim se ponovo ogrnula.

– Oh... Dok... – uspela je da kaže, pre nego što su je prihvatile snažne, sigurne muške ruke.

* * *

Ugledavši kćerku u Holidejevom naručju, Dalas Mičel je skoro zaplakao.

– Oh, moja devojčica! Živa je!

Ona se osmehnu i pruži mu ruke.

– S mnom je sve u redu, tata. Ne brini, nisam povređena. Više sam se uplašila kada sam čula da si ranjen.

On se osmehnu i pogleda u Doka.

– Holidej kaže da ću preživeti i ja mu verujem, dušo. Bilo je gadno, ali nećemo sada o tome. Ono najgore je prošlo. Žao mi je što je Parks stradao, ali tako je valjda moralo da bude.

Ona se osmehnu i čvrsto ga zagrli.

Holidej je sačekao nekoliko trenutaka, a onda upitao rančera – Šta mislite sa krdom, mister Mičele? Momci su tu i orni su za rad.

Stari slegnu ramenima.

– Ja očigledno ne mogu dalje. Svestan sam da mi predstoji dug oporavak, ali i radostan što ću biti u Felisitinim rukama. A sada, pošto je Vesli Parks mrtav, niko drugi osim vas ne može oterati stoku do pijace. Ako to sada ne učinim, imaću velike gubitke i verovatno morati da prodam ranč. Dakle, hoćete li da mi pomognete? Za više nego dobru naknadu, što se podrazumeva.

Holidej se zamislio. U životu je radio mnogo toga, ali nikada nije bio vođa dogona. Bila je to velika obaveza, ali i izazov. S druge strane, uvek se rukovodio principom da treba pomoći onima kojima je pomoć nužna.

– Dobro, mister Mičele – rekao je posle kraćeg razmišljanja – oteraću vaše krdo do pijace i doneću vam novac, nadam se. Onda je pogledao u Felisiti i osmehnuo se. – Mada mislim da se mis Felisiti može udati i bez miraza.

Devojka ga je nežno pogledala i porumenela, a rančer se slatko nasmejao.

Posle pola sata krdo je krenulo. Nešto kasnije, Holdej je ugledao konjanika koji mu se žurno približavao i na svoju radist, prepoznao Abnera Loumana.

– Ovde sam ako me želite, mister. Ova rana na ramenu je previjena, a doktor u prvom gradu će se još bolje pobrinuti za sve. Što se tiče glave, ispostavilo se da je u pitanju jak udarac u stenu i „dobra" ogrebotina. Ali, tvrda Loumanova glava će sve savladati. Naravno, samo u slučaju da vam je potrebna moja pomoć?

– Naravno da mi je potrebna – odvrati Holidej i zadovoljno se osmehnu. Abner je bio dobar čovek i znao je ovaj posao. Sada je mogao malo da predahne.

Neko vreme jahao je sam, prepustivši se mislima. Opet su ga pratili sukobi i opet je iza njega ostalo nekoliko humki, sumorni putokaz njegovog kretanja. Ništa novo. Tako je valjda moralo da bude. Događaji su se nizali i donosili tragičnu slavu njemu samom kao i čuvenom koltu sa drškom od slonovače.

Setno se osmehnuo i požurio za Loumanom. Pitao se da li bi bio zadovoljan da je sve bilo drugačije.

KRAJ

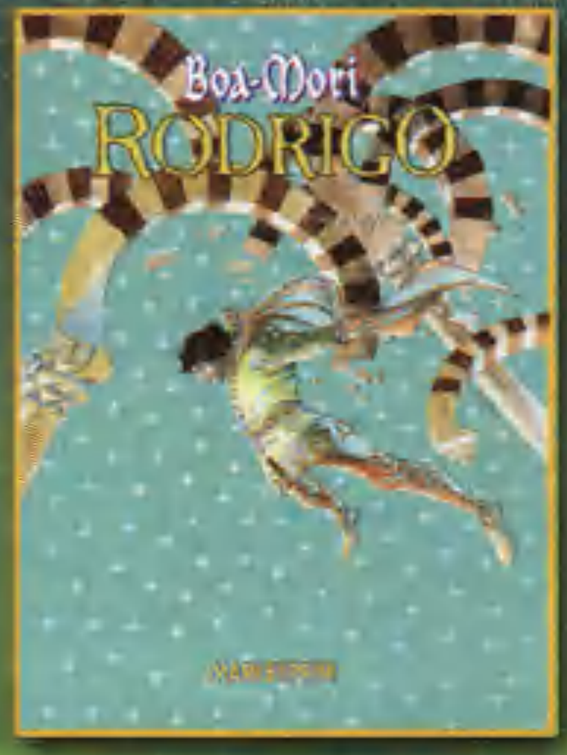

SVAKOG MESECA

KOMPLET: 40 SVESKI

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000
9 770353 000002 00540